

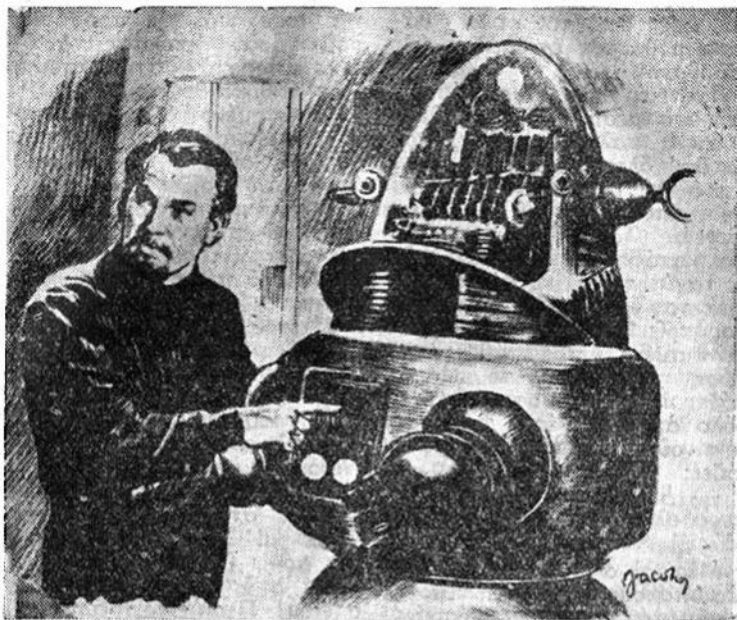
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ ΤΩΝ
ΟΥΡΑΝΩΝ

ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Είχε άκουμπήσει τὸ δάχτυλό του σ' ἓνα μὴνάνημα.

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ τοῦ 'Α-
πείρου ἀπειλοῦν μὲ τὰ πι-
στόλια τους τὸν θρυλικὸ ἄ-
στροναύτη ντέτεκτιβ Τζόε
Σέρινταν καὶ τοὺς φίλους
του ποὺ κατῴρθωσαν νὰ τοὺς
αἰχμαλωτίσουν στὸν πλανή-
τη 17, ὅταν ἓνα τρανταχτὸ
γέλιο ἀντηχεί. Γελάει ὁ Λε-
λέκης (*), ὁ χαζὸς καὶ και-

νούργιος φίλος τῶν ἡρώων
τῆς 'Αστρικής 'Ασφάλειας,
ποὺ δὲν καταλαβαίνει πῶς

εἰς ἄχρονο παιδί ποὺ ἡ τύχη τὸ ἔ-
φερε νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴ συντροφιά
τοῦ Τζόε Σέρινταν καὶ νὰ τοὺς ἀ-
κολουθήσῃ θέλοντας καὶ μὴ σὴν
καινούργια τους περιπέτεια. Ὁ
Λελέκης ἔχει χρυσὴ καρδιά μὰ εἶ-
ναι τρομερὰ ἀφηρημένος καὶ χαζός.
Λεπτομέρειες θὰ διαβάσῃ ὁ ἀνα-
γνώστης στὸν προηγούμενο «Υπε-
ράνθρωπος», τὸν 20, ποὺ ἔχει τὸν
τίτλο: «Ὁ Ἀπηγορευμένος Πλανή-
της».

(*) Ὁ Λελέκης εἶναι ἓνα δεκα-

δέν τούς χωρίζουν παρά λίγες ώρες από τὸν φρικτὸ θάνατο πού τούς ἐτοιμάζουν οἱ κακούργοι.

Ξαφνικά, τὰ γέλια κόβονται στὴ μέση. Ἐνα μαῦρο πράγμα σαλτάρει ψηλά, πάνω ἀπ' ὅλα τὰ κεφάλια. Εἶναι ὁ Λῆ Πό πού ἐλευθεώθηκε ἀπὸ τὸ σκοινὶ πού τὸν ἔδενε!... Τὰ κοφτερά του νύχια κατάφεραν, ἀθόουβα καὶ με ταχύτητα, νὰ κόψουν τὰ δεσμά του καὶ τώρα ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πράτ κάνει μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια νὰ σώσει τοὺς φίλους του. Ἀρπάζει ἓνα αὐτόματο φλογόβολο ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ πιὸ κοντινοῦ του πειρατῆ καὶ φωνάζει:

— Ψηλά τὰ χεῖρια! Θὰ πυροβολήσω ὅποιον δὲν ὑπακούσῃ!

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πειρατὲς ὑπακούουν καὶ ἀφήνουν τ' αὐτόματά τους νὰ πέσουν. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως πού στέκει δίπλα στὴ δεμένη Νόνσυ καὶ πού φαίνεται νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τους, οὐρλιάζει ἀπὸ τὴ θέσι του:

— Ἠλίθιοι, τί φοβόσαστε! Ἄν δὲν πετάξῃ τὸ αὐτόματο ἀμέσως, ἡ φλόγα τοῦ πιστολιοῦ μου θὰ λυώσῃ τὸ κεφάλι τῆς κοπέλλας!

— Πέταξε τὸ αὐτόματο. Λῆ Πό! τοῦ φωνάζει κι' ὁ δεμένος Σέορινταν.

Ὁ Λῆ Πό ὑπακούει. Χέρια τὸν ἀρπάζουν καὶ τὸν καθίζουν πάλι στὸ κάθισμά του ἐνῶ μιὰ γροθιά τοῦ μσυρίζει τὸ μάτι. Οἱ πειρατὲς

ξεσπούν ἐπάνω του τὴ μανία τους γιὰ τὴν προσβολὴ πού πῆσαν πετώντας τὰ δόπλα μπροστὰ στὴν ἀπειλὴ ἐνὸς πιθηκανθρώπου.

Ὁ καμμένος ὁ Λῆ Πό ὑπομένει τὰ μαρτύρια χωρὶς νὰ ἐγάλῃ οὔτε τὸ παραιμικρὸ βόγγητό. Γυρίζει μόνο τὰ μὲν κρὰ του μάτια πρὸς τὸ μέρος τοῦ ντέτεκτιβ καὶ τὸν κυττάζει λυπημένα σὰ νὰ θέλῃ νὰ τοῦ πῇ πῶς τώρα πιά, χάθηκε κάθε ἐλπίδα.

Περνοῦν ἀκούη μερικὲς ὥρες, ὅταν ἀρχίζει νὰ χαράζῃ.

— Καιὸς νὰ δευπεροδεύουμε μ' αὐτούς, λέει ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειραστῶν. Ἄς ξεκιήσουμε γιὰ τὸ ἡφαίστειο. Παρουσιάζω μιὰ προέφνη ἔκ πληξί στὸν ὑπεράνθρωπο ντέτεκτιβ. Τζόε Σέορινταν! Θὰ κἀν ἓνα ὥραϊο πῆδημα μέσα στὴ λάβα τοῦ ἡφαιστείου! Πεοίμενες, ἀλήθεια, ἔσαν τόσο ὥραϊο θάνατο, Ὑπεράνθρωπε ντέτεκτιβ;

— Ἀκουσε, κακούγοε!, τοῦ ἀπαντᾷ με θάρος ὁ Σέορινταν. Γιὰ μένα ὁ θάνατος δὲν εἶναι κάτι καινούριο. Τὸν ἀντιμετωπίζω κάθε ὥρα καὶ στικυὴ κι' ἔγω συνηθίσαι στὴν ιδέα του. Σὲ συμβουλεύω μονάχα νὰ μὴν ἔχῃς καὶ τόση ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμί σου! Μπορεῖ τὴ θέσι πού μοῦ προορίζεις νὰ τὴν τάσῃς ἐσύ!

Ὁ κακούγονος ἀρχίζει τὰ νέλια καὶ μαζί του γελοῦν ὅλοι οἱ πειρατὲς. Μά, τὸ ἀστεῖο εἶναι ὅτι μαζί μ' αὐ-

τούς γελάει κι' ὁ Λελέκης!
 "Όλα αὐτὰ πού βλέπει καί
 ἀκούει τοῦ φαίνονται σάν πα
 ραμῦθι! Δέν μπορεί ἀκόμη
 νά πιστέψῃ πὼς εἶναι αἰχμα
 λωτος καί πὼς σέ λίγο θά
 πάρῃ κι' αὐτὸς μαζί μὲ
 τοὺς ἄλλους μιά βουτιά στὴ
 λάβα τοῦ ἡφαιστείου.

— Λοιπὸν, τί λέγαμε; κá
 νει σὲ μιά στιγμή.

Ὁ Μίκυ τὸν κυττάζει καί
 κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ
 θλίψη. Σκέφτεται πὼς αὐτὸ
 τὸ παιδί εἶναι τρομερὰ καθυ
 στερημένο!

Οἱ πειρατὲς τοὺς λύνουν
 τὰ πόδια καὶ τοὺς σπρώ
 χνουν ὅλους μαζί τώρα πρὸς
 τὴν ἔξοδο.

Μόλις βγαίνουν ἀπὸ τὴ
 σπηλιά ἡ μέρα ἔχει πιά πά
 ρει γιὰ καλὰ καὶ ὁ ἥλιος ἔ
 χει ἀνεβῇ στὸν οὐρανό. Ὁ
 Σέρινταν ρίχνει μιά ματιά
 στὸ κοντινὸ βουνὸ καὶ ἀνα
 τριχιάζει. Στὴν κορυφή του
 ἔγαίνει μαῦρος καπνός. Ἐ
 κεῖ ἐπάνω ὑπάρχει τὸ ἡφαί
 στειο πού τοὺς ὀδηγεῖ ὁ κα
 κούργος πειρατὴς!

Ἀνατριχιάζει μὰ δὲν χά
 νει τὸ θάρρος του. Εἶναι πλα
 σμένος ἔτσι ὥστε νά μὴν ἀ
 πογοητεύεται ποτὲ καὶ νά
 ἐλπίζει ὡς τὴν τελευταία
 στιγμή πού βλέπει τὸ μαῦ
 ρο ὄλογο τοῦ Χάρου νά τὸν
 πλησιάζῃ. Μά, κι' ἂν πεθά
 νῃ, δὲν λυπᾶται. Τὸν ἐαυτό
 του τὸν εἶχε ξεγράψει. Νοιώ
 θει μονάχα λύπη γιὰ τοὺς
 φίλους του καὶ τὴν ἀγαπη
 μένη του Νάνσυ πού τοὺς
 παρέσυρε σ' αὐτὴ τὴν περι

πέτεια, γιὰ νά πεθάνουν μα
 ζι του...

Ἡ πορεία συνεχίζεται. Οἱ
 πειρατὲς γελοῦν καὶ κάθε
 τόσο τοὺς σπρώχνουν θάναυ
 σα. Ἐπειτα ἀπὸ μιᾶς ὥρας
 ἀνήφορο, πλησιάζουν τὴν κο
 ρυφή τοῦ βουνοῦ. Δὲν ἀπέ
 χουν παρά εἴκοσι μέτρα τὸ
 πολὺ ἀπὸ τὸν κρατῆρα τοῦ
 ἡφαιστείου καὶ σταματοῦν.

Μαῦροι καπνοὶ βγαίνουν
 ἀπὸ τὸν κρατῆρα καὶ κάθε
 τόσο ἀκούγεται κι' ἓνα βα
 θύ βουητὸ πού κάνει τὴ γῆ
 νά τρέμῃ κάτω ἀπὸ τὰ πό
 δια τους. Πατοῦν τώρα σὲ
 μιά γλυστερή λάβα πού μοιά
 ζει σάν μαῦρο γυαλί.

—Μήπως ἐλπίζεις ἀκόμη
 μεγάλε ντέτεκτιβ; τοῦ λέει
 ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν.
 Ἐδῶ πάνω δὲν σὲ γλυτώνει
 τίποτε! "Όλοι οἱ φίλοι σου
 εἶναι μαζί σου καὶ ἡ Ἀστρι
 κὴ Ἀσφάλεια ἀπέχει ἑκατομ
 μύρια χιλιόμετρα μακριὰ ὥ
 στε νά μὴ μπορῇ νά σὲ βοη
 θήσῃ. Κάνε τὸ σταυρό σου
 λοιπὸν κι' ἐτοιμάσου νά πα
 ραδώσῃς τὸ πνεῦμα σου.
 Θὰ ἀνεβῇ σ' ἐκεῖνο τὸ δρά
 χο πού ὑπάρχει πάνω ἀπὸ
 τὸν κρατῆρα κι' ἀπὸ κεῖ θά
 πάρῃς μιά ὑπέροχη τούμπα
 γιὰ νά συναντήσῃς τὴ λάβα,
 στὸ βάθος τοῦ ἡφαιστείου...

Ἐνα ρίγος διαπερνάει τὸ
 κορμί τοῦ ντέτεκτιβ. Γυρίζει
 καὶ κυττάζει τοὺς φίλους
 του. Ὁ Λῆ Πό, κουνάει ἀνῆ
 συχος τ' αὐτιά του πίσω ἀπὸ
 τὴ διαφανὴ συσκευὴ τοῦ ὀξυ
 γόνου. Ὁ Λελέκης ἀρχίζει
 ἐπιτέλους νά καταλαβαίνει τί

τούς περιμένει και τὰ πόδια του τρέμουν από τὸ φόβο του ἐνῶ τὰ μάτια του στριφογυρίζουν μὲ ἀγωνία. Ὁ Μίκυ, τὸ γενναῖο Ἑλληνόπουλο, φαίνεται ψυχραίμο. Καὶ ἡ Νάνσυ, ἡ ἀγαπημένη του ἀρραβωνιαστικιά τὸν κυττάζει σὰ νὰ περιμένη βοήθεια ἀπὸ αὐτόν...

—Λύστε μου τὰ χέρια, παρακαλεῖ τὸν ἀρχιπειρατὴ. Θέλω νὰ ἀγκαλιάσω γιὰ τελευταία φορὰ τοὺς φίλους μου...

Ὁ σατανᾶς γελάει.

—Δὲν θὰ σοῦ γίνη τὸ χατήρι ντέκτιβ!, τοῦ λέει καγχάζοντας. Τίς ξέρω πολὺ καλά αὐτὲς τίς ἐξυπνάδες σου. Θὰ πέσης μὲ δεμένα τὰ χέρια στὸν κρατῆρα.

Γυρνᾷ ἐπειτα στοὺς ἀνθρώπους του καὶ διατάζει:

—Δυὸ ἀπὸ σᾶς νὰ τὸν ὀδηγήσετε στὸ βράχο καὶ νὰ τὸν σπρώξετε γιὰ νὰ τελειώσουμε μιὰ καὶ καλὴ μὲ δαῦτον!

—Θὰ πάω ἐγώ!, λέει ἕνας ἀπὸ τοὺς πειρατές. Θέλω νὰ περιποιηθῶ μὲ τὰ χέρια μου τὸν Σέρινταν!

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

ΕΙΝΑΙ ὁ πειρατὴς ποὺ εἶχε αἰχμαλωτίσει ὁ Τζόε στὸν πλωτὸ σταθμὸ καὶ ποὺ τὸν πῆρε στὸν «Πρωτεύω» γιὰ νὰ τοῦ μαρτυρήσῃ

ποῦ εἶχαν τὴ φωλιά τους οἱ κακοῦργοι (*).

—Φίδι!, τοῦ λέει ὁ ντέκτιβ, λυπάμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σέ φτύσω!

Ὁ πειρατὴς τὸν χτυπάει μὲ τὸ κοντάκι τοῦ αὐτομάτου του στὴν πλάτη καὶ τὸν σπρώχνει μπροστά.

—Πάμε!, τοῦ φωνάζει ἄγρια! Σὲ δυὸ λεπτά θὰ σὸ κλείσω τὸ ὥραῖο σου στόμα!

Ἐνας ἄλλος πειρατὴς καρφώνει τὴν κἀνη τοῦ ὅπλου του στὴν πλάτη του καὶ τὸν σπρώχνει κι' αὐτός.

Ὁ Σέρινταν στρέφει γιὰ μιὰ στιγμή τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ μέρος τῶν φίλων του καὶ σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τοὺς πῇ τὸ στερνὸ ἀντίο.

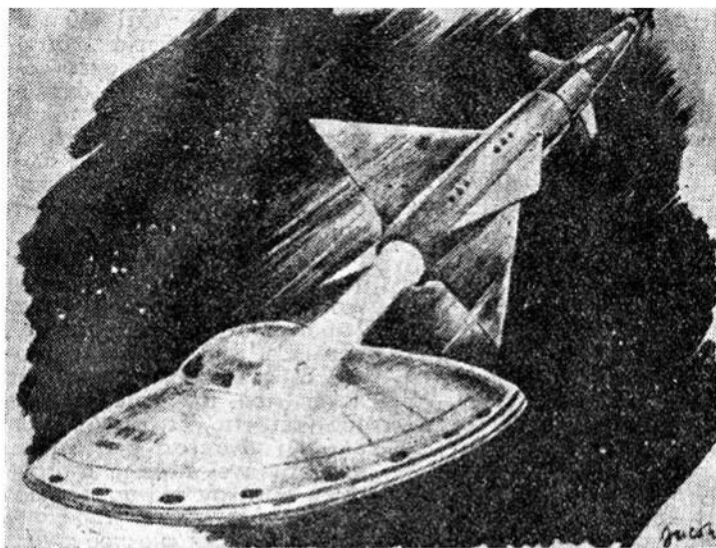
—Τζόε!, φωνάζει μὲ σπαραγμὸ πίσω του ἡ Νάνσυ καὶ κάνει νὰ ὀρμήσῃ γιὰ νὰ τὸν φθάσῃ.

Χέρια ἅμως τὴν ἀρπάζουν καὶ τὴν καρφώνουν στὸν τόπο. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ γιὰ τὸν Μίκυ καὶ τὸν Λή Πό. Ὅσο γιὰ τὸν Λελέκη, αὐτός, ἀπὸ τὸ φόβο του, δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ κινήσῃ οὔτε τὸ μὴ κρό του δαχτυλάκι.

—Μά... τί συμβαίνει, τί τοὺς κάναμε; ψιθυρίζει καὶ κουνάει κάθε τόσο τὸ κεφάλι του.

Ὁ Σέρινταν προχωρεῖ ἐνῶ χιλιάδες σκέψεις γυροφέρνουν στὸ μυαλό του. Ποτέ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος.

‘Ο «Πρωτεύς» πέρασε λίγα μέτρα πάνω απ’ τόν ιπτάμενο δίσκο.

του δέν βρέθηκε σέ τόσο δύσκολη θέσι. Πώς θά μπορέση νά ματαιώση τὸ τρομερὸ σχέδιο τῶν κακούργων καὶ νά τοὺς ἀντιμετωπίσῃ μὲ δεμένα χέρια καθὼς εἶναι; Νὰ τρέξῃ στὸν κατήφορο τῆς πηλαγιάς; Δέν θά μπορέσῃ νά ξεφύγῃ οὔτε δυὸ μέτρα γιατί θά τὸν λυώσουν οἱ ἀκτίνες τοῦ θανάτου ποὺ θά ξεράσουν τὰ ὅπλα τῶν δύο πειρατῶν ποὺ τὸν ὁδηγοῦν πρὸς τὸ θάνατο. Μά... μπορεῖ νά δοκιμάσῃ νά φύγῃ, ἀφήνοντας πίσω του τοὺς φίλους του ποὺ τοὺς περιμένει βέβαιος θάνατος; Ἄν εἶχε τὰ χέρια λυμένα...

Γιὰ νά φθάσουν στὸ βρά-

χο, στρίβουν δεξιὰ ἀκολουθώντας ἕνα κορδελλωτὸ μονοπάτι. Τώρα, στὴ θέσι ποὺ βρίσκονται, δέν φαίνονται ἀπὸ τοὺς ἄλλους πειρατές. Ἡ στιγμή εἶναι κατάλληλη νὰ δράσῃ, μὰ πῶς;...

Καὶ τῇ στιγμῇ αὐτῇ ποὺ σπάζει τὸ μυαλό του νὰ βρῇ μιὰ ἰδέα, συμβαίνει κάτι τὸ πολὺ παράξενο. Ἀκούει πίσω του ἕναν ξερὸ κρότο κι’ ἕνα βογγητό. Γυρίζει ἀπὸτομα καὶ βλέπει τὸν πειρατὴ ποὺ εἶχε αἰχμαλωτίσει νὰ χτυπά μὲ τὴν κάννη τοῦ αὐτομάτου του τὸν σύντροφό του στὸ κεφάλι! Ἡ συσκευή ὀξυγόνου ποὺ φοράει αὐτὸς σπάζει καὶ ὁ πειρατὴς πέ-

φτει σὲ λίγο πάνω στὸ χῶμα, ἀναίσθητος!

Δὲν προλαβαίνει νὰ μιλήσῃ, ὅταν ὁ πειρατὴς ποὺ ἔμεινε ὀρθὸς βγάζει ἕνα μαχαίρι ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς στολῆς του καὶ τὸν πλησιάζει.

— Γρήγορα!, τοῦ λέει, νὰ σοὺ κόψω τὰ σκοινιά. Ἐπαίξα αὐτὴ τὴ φάρσα, πῶς σὲ μισῶ, γιὰ νὰ μὴ μὲ καταλάβουν καὶ νὰ μπορέσω νὰ σὲ βοηθήσω. Ἀποφάσισα νὰ γίνω καλὸς ἀνθρώπος. Σέριμπταν, θέλω νὰ μὲ πιστέψῃς!

Τοῦ κόβει μὲ πυρετώδεις κινήσεις τὰ σκοινιά καὶ τοῦ δίνει τὸ αὐτόματό τοῦ ἀναίσθητου συντρόφου του.

— Καὶ τώρα, τοῦ λέει, ὁ Θεὸς βοηθός.

Ἡ καρδιά τοῦ Σέριμπταν χτυπάει σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὰ χεῖλη του τρέμουν ἀπὸ συγκίνησι. Θέλει νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν βοηθήσε, μὰ ἡ ὥρα δὲν εἶναι κατάλληλη. Σφίγγει σταθερὰ τὸ αὐτόματό του καὶ κάνει νόημα στὸν σωτήρα του νὰ τὸν πλησιάσῃ.

— Θὰ παίξουμε ἕνα παιχνίδι, τοῦ λέει, ποὺ δὲν μοῦ ἀρέσει, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Θὰ δέσουμε τὰ χέρια τοῦ πειρατὴ καὶ θὰ τὸν ρίξουμε στὸν κρατῆρα γιὰ νὰ μᾶς δοῦν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ νομίσουν πῶς εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ποὺ πήρε τὴ βοήθεια. Ἐπειτα θὰ γυρίσουμε κοντὰ τους καὶ μόλις τοὺς πλησιάσουμε θὰ ἐπιτεθοῦμε.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν ἀρέσει

στὸν ντέτεκτιβ, γιὰτὶ τοῦ φαίνεται σὰν ἀνανδρεία αὐτὸ ποὺ θὰ κάνῃ. Στὴ σκέψι όμως τοῦ κινδύνου ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ φίλοι του, τὸ ἀποφασίζει. Δένουν τὰ χέρια τοῦ πειρατὴ ποὺ ἀρχίζει τώρα νὰ συνέρχεται καὶ τὸν σπρώχνουν πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου.

Σὲ λίγο φθάνουν κοντὰ του καὶ μὲ πολὺ κόπο τὸν ἀνεβάζουν. Ὁ πειρατὴς, καταλαβαίνοντας τὸ σκοπὸ τους, οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν τρόμο του καὶ οἱ σύντροφοί του ἀπὸ κάτω, ποὺ τὸν νομίζουν γιὰ τὸν ντέτεκτιβ, ξεσποῦν σὲ γέλια. Κι' ἀνάμεσα στὰ γέλια αὐτὰ ἀντηχεῖ τώρα ἡ σπαρακτικὴ φωνὴ τῆς Νάνσυ ποὺ μὲ γουρλωμένα μάτια παρακολουθεῖ τὸ μαρτύριο τοῦ ἀγαπημένου της. Περνοῦν δυὸ δευτερόλεπτα ἀγωνίας ἀκόμη... Μιὰ τρομερὴ φωνὴ ποὺ κάνει ὥς κι' αὐτοὺς τοὺς πειρατὲς νὰ ριγῇσιν ἀκόμη, βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρυγγί τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ταξιδεύει γιὰ τὸ θάνατο... Σὲ λίγο τὸ κορμὶ του τὸ σκεπάζουν οἱ μαύροι καπνοὶ ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸν κρατῆρα κι' ἀκολουθεῖ ἐσπερά, παγερὴ σιωπὴ.

Ὁ ντέτεκτιβ μὲ τὴν καρδιά γεμάτη θλίψι γιὰ τὸ τρομερὸ τέλος ποὺ βρῆκε ὁ πειρατὴς, κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βράχο. Πίσω του ἔρχεται ὁ σωτήρας του. Μὲ σκυμμένα κεφάλια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς αἰσθήσεις τους ὅλες σὲ ἐπιφυλακῇ, γυρίζουν κοντὰ στοὺς πειρατὲς.

— Τὸν καταφέρατε μιὰ χαρά!, τοὺς λέει ὁ ἀρχηγὸς τους. Ἦταν γραφτὸ νὰ ξεκάνω ἐγὼ τὸν Σέρινταν! Τί κρίμα, ἀλήθεια νὰ τὸν δαλουν ὑπεράνθρωπο! Χά... Χά... Χά!...!

Τὸ γέλιο τοῦ κόβεται ἀπὸτομα καὶ ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τοῦ παγώνει... Βλέπει τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς πειρατὲς ποὺ γύρισαν νὰ σηκώη τὸ αὐτόματό του καὶ νὰ τὸν σκοπεύη.

— Ψηλὰ τὰ χέρια!, ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ ντέτεκτιβ.

Ὁ ἀρχιπειρατὴς τὴν ἀναγνωρίζει καὶ κρύος ἰδρώτας τὸν περιλούζει. Αὐτὴ ἡ φωνή, εἶναι τοῦ Σέρινταν ποὺ αὐτὸς τὸν νόμιζε τώρα γιὰ νεκρό... Νομίζει γιὰ μιὰ στιγμή πὼς βλέπει τὸ φάντασμα του καὶ κλείνει τὰ μάτια του. Τ' ἀνοίγει ὅμως γρήγορα καὶ ἀποφασίζει νὰ ἀντιδράσῃ.

Ο ΣΕΡΙΝΤΑΝ ΚΛΑΙΕΙ...

ΣΚΥΒΕΙ ἀπὸτομα καὶ ἡ γλῶσσά τῆς φωτίζεται ποὺ ξεφυτρώνει ἀπὸ τὴν κήλη τοῦ αὐτομάτου τοῦ Σέριν-

ταν, περνάει ἕνα ἑκατοστὸ πάνω ἀπὸ τὴν πλάτη του. Ἀπλώνει τὰ χέρια του νὰ πιάσῃ τὰ πόδια τοῦ ντέτεκτιβ μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Γιὸ γρήγορος ἐκεῖνος, τὸν χτυπάει μὲ τὸ αὐτόματο στὸ

σθέρκο καὶ τὸν ρίχνει ἀναίσθητο καταγῆς.

Τὴν ἐπόμενη στιγμή, γυρίζει ἀριστερὰ καὶ πατάει τὴ σκανδάλη. Ἕνας πειρατὴς ποὺ σάλταρε πάνω του, δέχεται τὴ φλόγα τῶν ἀκτίνων κατὰστηθα καὶ πέφτει. Δίπλα του, ὁ σωτήρας του, ἔχει ἀρχίσει κι' αὐτὸς ἕναν ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου. Τὸν ἔχουν ζῶσει τρεῖς πειρατὲς στὴ μέση καὶ σηκώνουν τὰ αὐτόματά τους γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Δὲν προλαβαίνουν ὅμως. Ταχὺς σὰν θύελλα ὁ Σέρινταν ὀρμαίνει ἐπάνω τους. Ἡ φλόγα τοῦ δόπλου τοῦ ρίχνει τὸν ἕναν ἀνάσκελα κάτω καὶ τὸ σίδερο τῆς κήλης ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ ρόπαλο, χτυπάει τὸν δεύτερο στὸ κεφάλι καὶ τὸν κάνει νὰ παραπατήσῃ σὰν μεθυσμένος. Ὁ τρίτος προτιμάει νὰ πετάξῃ τὸ δόπλο του καὶ νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια!

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἀκολουθεῖ δὲν περιγράφεται. Φλόγες ἀκτίνων διασταυρῶνται στὸν ἄερα, οὐρλιαχτὰ μανιασμένα ἀντηχοῦν, πολλὰ κορμιά πέφτουν καὶ μένουν ἀκίνητα κι' ἄλλα πάλι κατρακυλοῦν στὸν κατήφορο τῆς πλαγιάς. Ὁ Σέρινταν μὲ τὸν σύντροφό του προσβολοῦν ἀκατάπαυστα κι' ἄλλοτε πάλι ἔρχονται χέρια μὲ χέρια μὲ τοὺς πειρατὲς. Σὲ λίγο, ἕνα τρίτο αὐτόματο σκορπάει τὸ θάνατο στοὺς κακούργους. Εἶναι ὁ Λή Πό ἐκεῖνος ποὺ τὸ χειρίζεται. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πράτ κατὰ

φερε μέσα στη σύγχυσι να κόψη τὰ σκοινιά που τὸν ἔδεσαν, νὰ ἀρπάξῃ τὸ αὐτόματο ἐνὸς νεκροῦ καὶ νὰ τρέξῃ νὰ βοηθήσῃ τοὺς φίλους του.

—Ζήτω!, φωνάζει ὁ Λελέκης καὶ χοροπηδάει σὰν τρελλός. Ἀπάνω του καὶ τοὺς φάγαμε! Ζήτω!

Ἡ Νάνσυ μὲ τὸ Μίκυ μ' ὅλο που τὰ χέρια τους εἶναι δεμένα, παίρνουν κι' αὐτοὶ υἱόρος στὴ μάχη καὶ χρησιμοποιοῦν τὰ πόδια τους γιὰ ὀπλὰ. κλωτσώντας ὅποιον πειρατὴ βρίσκουν μπροστὰ τους.

Ἡ μάχη δὲν ἀργεῖ νὰ πᾶρῃ τέλος. Οἱ πειρατὲς που ἀπόμειναν ὄρθιοι, πανικοβάλλονται καὶ ποστιμοῦν νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια γιὰ νὰ γλυτώσουν!

Ὁ ντέτεκτιβ, λαχανιασμένος ἀπὸ τὴν ἔντασι καὶ τὴν ἀγωνία τῆς μάχης, παίρνει μιὰ βθεῖα ἀνάσα καὶ κάνει νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν φίλων του γιὰ νὰ τοὺς ἐλευθεώσῃ ἀπὸ τὰ δεσμά τους. Καθὼς στοῖφεῖ ὅμως τὸ βλέμμα του, βλέπει κάτι που τὸν κάνει νὰ ἀνατριγιάσῃ ἀπὸ φόβο: Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι μακριὰ του, ἔνας πειρατὴς που βρίσκεται ξαπλωμένος, ἔχει στηρίξει τοὺς ἀγκῶνες του στὸ γῶμα καὶ σκοπεύει μὲ τὸ ὄπλο του τὴ Νάνσυ! Ὁ πειρατὴς αὐτός, εἶναι ὁ ἀσχημάτιστος πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅτι ἔχει συνέλθει στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴν ἀναισθησίαν του.

Ὁ ντέτεκτιβ σηκώνει γρήγορα τὸ αὐτόματό του καὶ

πατάει τὴ σκανδάλη. Ἀπὸ τὴν κάννη του ὁμως δὲν φεύγει ἡ φλόγα τοῦ θανάτου. Ἐχει πάθει ἐμπλοκή! Κάνει νὰ φωνάξῃ μὰ ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λαούγγι του... Ἄν δὲν προλάβῃ, ἡ Νάνσυ θὰ δρῇ τὸν θάνατο μπροστὰ στα μάτια του...

Ἡ ἀγωνία καὶ ὁ τρόμος τοῦ τὸν κυρίευσαν γιὰ μιὰ στιγμή καὶ τὸν ἔκαναν νὰ τὰ χάσῃ, παίρνουν τέλος. Ἀνακτάει τὴν ψυχραιμίαν του καὶ, τὴ στιγμή που ὁ ἀντίπαλός του ἦταν ἑτοιμος πιά νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη, ἄρπαξε τὸ αὐτόματό του ἀπὸ τὴν κάννη καὶ τὸ ἐκσφειδόνισε ἐκκένττον του...

Ἦταν καιρός. Τὸ αὐτόματό του χτύπησε μὲ δύναμι τὸ ὄπλο τοῦ κακούργου τὴ στιγμή που τὸ δάχτυλό του ἔσφιγγε τὴ σκανδάλη. Ἡ γλῶσσα τῆς φωτιάς λοξοδρόμησε καὶ πέρασε μόλις δυὸ ἑκατοστὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς ἀνυπόπτῃς κοπέλλας. Ταυτόχρονα, ὁ Σέρινταν, πῆρε μιὰ βουτιά καὶ δρόθηκε ἀγκαλιασμένος μὲ τὸν κακούργο.

Τὰ δυὸ κορμιά μπλέχτηκαν κι' ἤρθαν δυὸ βόλτες στὴ γῆ. Ὁ κακούργος εἶχε φρενιάσει ἀπὸ τὸ κακό του καὶ σὲ μιὰ στιγμή, κατάφερε νὰ ἀπλώσῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ φουχτιάσῃ τὸ λαῖμό τοῦ ἀντιπάλου του, σφίγγοντας μὲ μανία τὰ δάχτυλά του.

Ἡ Νάνσυ ἐμπήξε μιὰ φωτὴν φρίκης. Τ' αὐτιά τοῦ Σέρινταν βούηξαν καὶ τὰ μάτια

του θόλωσαν. Τίναξε άπεγνωσμένα τὸ κεφάλι του μὰ δὲν κατάφερε νὰ ξεγλυστρήσῃ ἀπὸ τὴν ἀτσάλινη λαβὴ τῶν δαχτύλων πού σὲ κάθε δευτερόλεπτο πού περνοῦσε τὸν ἐσφιγγαν καὶ πιὸ πολὺ.

Τίναξε τώρα τὰ πόδια του, τὰ στήριξε σὲ μιὰ πέτρα καὶ κατάφερε νὰ πάρῃ μιὰ ρούμπα. Βρέθηκε πάνω στὸν ἀντίπαλό του. Χωρὶς δευτερόλεπτο καθυστέρησι κι' ἐνῷ φοβόταν πὼς θὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, βύθισε τὰ δαχτυλά του στὰ μάτια τοῦ κακούργου...

Μιὰ ἀπαίσια βραχὴ φωνὴ ἀντήχησε καὶ ἡ ἀτσάλινη λαβὴ χαλαρώθηκε γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του. Μ' ἓνα καινούργιο τίναγμα ὁ ντέτεκτιβ ἀνωρθώθηκε καὶ, ἀρπάζοντας μὲ δύναμι τὸ κορμὶ τοῦ ἐχθροῦ του, τὸ στριφογύρισε στὰν ἀέρα καὶ τὸ πέταξε... Τὸ σῶμα τοῦ πειρατὴ ταξίδεψε γιὰ λίγο κι' ἔπεσε μὲ βαρὺ γδοῦπο στὸ ἔδαφος, πέντε μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸν κρατῆρα. Τὸν εἶδαν νὰ σηκώνεται καὶ, ἀρπάζοντας μιὰ πέτρα, νὰ ὀπισθοχωρῇ, ἑτοιμος νὰ τὴν πετάξῃ... Ἡ μαγία του ἦταν τόση πού τοῦ εἶχε θολώσει τὸ μυαλό καὶ δὲν εἶδε πὼς πίσω του ἔχασκε ἡ τρύπα τοῦ κρατῆρα... Ἐκανε δυὸ δῆματα ἀκόμῃ καὶ, ξαφνικά, τὸ σῶμα του συσπάστηκε καὶ δοκίμασε νὰ ὀρμήσῃ μπροστά. Δὲν πρόλαβε ὅμως. Μιὰ πελώρια γλῶσσα φωτιάς ὥρμησε ἀπὸ

τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, τὸν τύλιξε ὁλόκληρο καὶ τὸν πῆρε μαζί της, παρασέρνοντας τὸ κορμὶ του στὴν ἄβυσσο τῆς λάδας...

Ὁ ντέτεκτιβ γύρισε τὸ κεφάλι του ἀπτόμομα. Ἡ τρομερὴ αὐτὴ σκηνὴ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ ἀθελά του... Ὁ κακούργος εἶχε πληρώσει μιὰ καὶ καλὴ γιά τὰ ἁμαρτήματα του, μὰ ἡ καρδιά τοῦ Σέρινταν δοκίμαζε οἶκτο μπροστὰ στὸ θάνατο, ἔστω καὶ τῶν πιὸ τραμερῶν ἐγκλημάτων.

Βιάστηκε νὰ πλησιάσῃ τοὺς φίλους του καὶ νὰ κόψῃ τὰ δεσμὰ τῶν χειρῶν τους. Ἡ Νάμσυ τὸν ἀγκάλιασε μὲ λαχτάρα κι' ὁ Μίκυ τοῦ ἐσφίξε τὸ χέρι γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ συγχαρητήρια.

— Εἴσαστε θαυμάσιοι, κύριε Σέρινταν, τοῦ εἶπε. Μας ἐσώσατε τὴν τελευταία στιγμή τῆ ζωῆ.

— Γῆ ζωὴ ὅλων μας τὴν ἐσώσε ὁ αἰχμάλωτός μας, Μίκυ, τοῦ εἶπε. Σ' αὐτὸν χρυστάμε τὴ σωτηρία μας!

Γύρισε τὸ βλέμμα του ὁλόγυρα νὰ ἀντικρύσῃ τὸν σωτῆρα τους μὰ δὲν τὸν εἶδε.

— Τί ἔγινε; ἀναρωτήθηκε ἀνήσυχος.

Δὲν ἄργησε νὰ τὸν βρῇ. Ἦταν πεσμένος ἀνάσκελα κάτω καὶ βογγοῦσε. Μ' ἓνα πῆδημα ἔφθασε κοντὰ του κι' ἐσκυψε πάνω του. Τὸ θέσμα πού ἀντίκρυσε τὸν ἔκανε νὰ ριγῇ καὶ τοῦφερε πόνο στὴν καρδιά. Ὁ μετανοημένος πειρατὴς εἶχε χτυπή-

θή από μια ακτίνα θανάτου στο πόδι που του το είχε κυριολεκτικά σακατέψει. Στριφογύριζε ο δυστυχισμένος και βεγγούσε, ενώ το πρόσωπό του είχε πάρει την ωχρότητα του θανάτου.

— Φίλε μου!, του μίλησε, τί έπαθες;

‘Ο τραυματίας άνοιξε τὰ μάτια του και παρ’ όλο τὸ άπέραντο μαρτύριό του, χαμοέλασε.

— Πεθαίνω, ψιθύρισε με αδύναμη φωνή. Έπρεπε νά τιμωρηθώ για τὸ δρόμο που διάλεξα... Νά τιμωρηθώ γιατί άφησα μονάχη τὴ γριά μητέρα μου κι’ άκολούθησα τούς κακούργους... ‘Ο Θεός με τιμώρησε...

Έκλεισε πάλι τὰ μάτια του ενώ τὰ πρόσωπα τών φίλων είχαν σκύψει πάνω του και τὸν κύτταζαν με οίκτο, με άπόγνωσι.

— Σέρνταν, ψιθύρισε με πιὸ σβησμένη φωνή τώρα, βέλω νά βρῆς τὴ μητέρα μου... Κατοικεὶ στὴν ὁδὸ... στὴν ὁδὸ Μπέιτς, 53... στὴ... στὴ Ζαμάικα... Νά τῆς πῆς πὼς τὸ παιδί της μετάνιωσε καί... καί τῆς ζητάει συγγνώμη... Νά... Θεέ μου, συγχώρεσέ με...

Τὸ κεφάλι τοῦ έτοιμοθάνατου έγειρε άπότομα και τὰ μάτια του θάλωσαν ενώ τὰ χεῖρά του σταμάτησαν νά ψιθυρίζουν...

Πρώτος σηκώθηκε ὁ ντέτεκτιβ. Έκανε τὸ σταυρό του και σκύβοντας πάλι φίλησε τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ. Τὰ μά-

τια τοῦ ψυχραίμου άπτρα έτρεχαν σάν βρῦσες κι’ ένας λυγμός συντάραξε τὸ κορμί του.

— ‘Ο Θεός ἄς ἀναπάμῃ τὴν ψυχὴ του, ψέλλισε. Χάρις σ’ αὐτὸν θά γυρίσουμε ζωντανοὶ στὴ Νέα ‘Υόρκη...

Μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα ἔκαναν ὅλοι τούς τὸ σταυρό τους και άκολούθησαν τὸν ντέτεκτιβ.

— Πρέπει νά τρέξουμε στὸν «Πρωτέα», τούς εἶπε. ‘Οσοι ἀπὸ τούς πειρατές γλύτωσαν θά δοκιμάσουν νά φύγουν με τὸν ἱπτάμενο δίσκο.

Άρχισαν νά τρέχουν στὸν κατήφορο τῆς πλαγιάς, ενώ τὸ ἡφαίστειο πίσω τους βρυχήθηκε και τεράστιες γλώσσες φωτιάς ὑψώθηκαν ὡς τὸν οὐρανὸ.

ΑΕΡΟΜΑΧΙΑ

ΠΡΩΤΟΣ ἀπ’ όλους μπῆκε στὸν «Πρωτέα» ὁ Λελέκης. Ἀπὸ τὸ φόβο που πήρε βλέποντας τὸ ἡφαίστειο πίσω τους νά βγάξῃ φλόγες και καπνούς, τὸ έβαλε στὰ πόδια κι’ ὅπου φύγει φύγει!

— Φτηνά τὴ γλυτώσαμε, μουρμούρισε μπαίνοντας στὸ αερόπλοιο και περιμένοντας στὴν άνοιχτὴ πόρτα τούς ὑπολοιπούς. Δὲν μπορῶ ὅμως νά θυμηθῶ, πὼς βρέθηκα ἐγὼ ἐδῶ πάνω κι’ ἐμπλέξα σὲ τέτοιους καυγάδες... Μυστήριο πράγμα...

Ο άφρημένος Λελέκης είχε ξεχάσει με ποιόν τρόπο έφυγε από τη Γῆ κι' έμπλεξε με τη συντροφιά του ντέτεκτιβ Τζόε Σέρινταν!

Μόλις μπήκαν όλοι τους στο αστρόπλοιο κι' έκλεισαν την πόρτα, έβγαλαν τις αστροναυτικές φόρμες τους. Έδω μέσα υπήρχε άφθονο όξυγόνο και δεν τις είχαν ανάγκη.

— 'Ο ίπτάμενος δίσκος άπογειώνεται!, φώναξε ό Μίκυ, πριν άκόμη ό Σέρινταν πάρη τη θέση του. Έρχεται καταπάνω μας κύριε Σέρινταν!

— Δέ θέλουν νά δάλουν μυαλό, μουρμούρισε ό ντέτεκτιβ, πατώντας ταυτόχρονα δυό κόκκινα κουμπιά.

Τό θρυλικό αστρόπλοιο χύμηξε προς τόν ουρανό ενώ οι έκρήξεις των δύο πυραύλων άφησαν πίσω τους τεράστιες γλώσσες φωτιάς. Πήρε μιá καιμπύλη και, ξαφνικά, βρέθηκε μπροστά στον ίπτάμενο δίσκο!

Μιά όμοβροντία δόνησε την ατμόσφαιρα και άόρατα βλήματα πέρασαν σφυρίζοντας σέ λίγη άτόστασι από τόν «Πρωτέα».

— Μας ρίχνουν!, φώναξε ό Μίκυ. Τί θά γίνη κύριε Σέρινταν;

— Τή δουλειά σου τήν ξέρεις Μίκυ!, τού άπάντησε γελώντας ό ντέτεκτιβ, ενώ τραβούσε ένα μοχλό και τόν σκάφος άπομακρυνόταν από τόν ίπτάμενο δίσκο. Σέ λίγο θά περάσω από πάνω τους.

Δέν έχεις παρά νά πατήσης τόν κουμπί τού πολυβόλου...

— 'Οκέϋ!, άπάντησε κεφά το τόν Έλληνοπούλο.

'Ο ντέτεκτιβ κανόνιζε τις ταχύτητες και τήν πορεία τού σκάφους και ό Μίκυ δέν άφηνε από τά μάτια του τόν ίπτάμενο δίσκο πού προσπαθούσε κι' αύτός με τή σειρά του νά τούς πλησιάση.

— Τί θά γίνη όταν πατήση τόν κουμπί; ρώτησε ό Λελέκης τόν Λή Πό πού καθόταν δίπλα του.

— Θα πάρη φωτιά τόν πολυβόλο, τού άπάντησε ό άνθρωπος από τόν πλανήτη Πράτ.

'Ο Λελέκης κούνησε τόν κεφάλι του με άπορία.

— Κι' άν τόν πατήσω εγώ τόν κουμπί; τόν ρώτησε.

— 'Όποιος και νά τόν πατήσει, θά πάρη φωτιά έπανέλαβε ό Λή Πό.

'Ο χαζοΛελέκης τέντωσε τόν δάχτυλό του και πάτησε με δύναμι τόν κουμπί τού σκακιού του. Μάταια όμως περίμενε νά πάρη φωτιά.

— Ψεύτη!, είπε στόν πιθικάνθρωπο. Είδες πού τόν πατάω μ' όλη μου τή δύναμι και δέν παίρνει φωτιά;

'Ο Λή Πό κούνησε κι' αύτός με τή σειρά του τόν κεφάλι.

— Κρίμα πού είσαι άμορφος!, τού είπε. Δέν σέ περίμενα τόσο κουτό.

'Η Νάνσυ πού παρακολουθούσε τή συζήτησι δέν μπόρεσε νά μὴ γελάση.

— 'Ο Λελέκης είναι άμορ

φος; ρώτησε τὸ Λή Πό.

— 'Ασφαλῶς!, ἔκανε σοβαρὰ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πράτ. Εἶναι ὁ πιὸ ἁπλοῦς Γήινος ποὺ ἔχω δῆ. Ἐμεῖς, στὸν Πράτ, τρελλαίνομαστε γιὰ τὶς μεγάλες μύτες.

Ὁ Λελέκης γούρλωσε τὰ μάτια του φανερὰ εὐχαριστημένος. Ἐπειτα ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Λή Πό.

— Μπράβο σου!, τοῦ εἶπε. Εἶσαι λεβέντης! Εἶσαι ὁ μόνος ποὺ με εἶπε ἁπλοῦς. Ἀπὸ σήμερα καὶ πέρα θὰ γίνῃς ὁ καλύτερός μου φίλος!

Στὸ μεταξύ, ὁ Σέρινταν, μὲ μάτι ἀγριπνο, παρακολοῦθοῦσε τὴν πορεία τοῦ ἱπτάμενου δίσκου. Οἱ πειρατὲς ποὺ γλύτωσαν, ζητοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ γυμνήσουν τὸ ἀστρόπλοιο τῆς Γήινης Κοινοπολιτείας.

«Θὰ σὰς περάσῃ πολὺ γρήγορα ὁ θυμὸς, γρύλλισε ὁ ντέτεκτιβ. Ὁ Μίκυ ξέρει πεοίφημα νὰ σκοπεύῃ».

Νέα ὁμοιορροπία ἀντήχησε. Ὁ Σέρινταν κατέβασε ἕνα μοχλὸ καὶ τὸ ἀστρόπλοιο πήρε μιὰ κάθετη βουτιά.

— Ἐτοιμος, Μίκυ!, εἰδοποίησε τὸ Ἑλληνόπουλο. Σὲ λίγο παίονω εὐθεῖα πορεία καὶ περνῶ ἀπὸ πάνω τους. Ὑπελόγισε ψυχραίμα καὶ χτύπα!

— Ὁκέϋ!, ἀπάντησε χαμογελῶντας τὸ παιδί.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα δραματικῆς ἀναμονῆς. Ὁ ἱπτάμενος δίσκος βομβάρδιζε μὲ ὅλα τὰ πυρὰ του μὰ ὁ «Πρωτεύς» ὠρμοῦσε ἀκάθε

κτος καὶ ἀτρόμητος. Εὐθυγράμμισε τὴν πορεία του καὶ πλησίασε τὸ ἐχθρικό σκάφος, περνώντας σὰν σίφουνας ἀπὸ πάνω του, σὲ ἀπάστασι πέντε μέτρων.

Τὸ ἐλάχιστο διάστημα τοῦ δευτερολέπτου ποὺ τὰ δυὸ ἀστρόπλοια θρέθηκαν τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο, ἀρκοῦσε γιὰ τὸ Μίκυ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκοπὸ του. Τὸ δάχτυλό του ποὺ ἄγγιζε τὸ κουμπὶ πάτησε βίαια καὶ οἱ ἄμοχειρίες τῶν πολυβόλων ξέσπασαν φωτιὰ καὶ ἀτσάλι.

Ὁ «Πρωτεύς», πήρε ὕψος, περνώντας πάνω ἀπὸ τὸ ἡφαίστειο. Ὅλα τὰ πρόσωπα κύτταξαν μὲ περιέργεια ἔξω ἀπὸ τὸ διαφανὲς κουβούκλιο. Εἶδαν τὸ ἱπτάμενο δίσκο νὰ στρέφεται σὰν τὴ σβούρα στὸ ἴδιο μέρος κι' ἔπειτα νὰ ταλαντεύεται καὶ νὰ ὀρμάῃ μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεκροῦ πλανήτη, ἀφήνοντας πίσω του μιὰ οὐρὰ ἀπὸ μαῦρο, πυκνὸ καπνὸ.

— Πέτυχα διάννα!, ἔκανε τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Εἶσαι τρομερός!, τὸν θαύμασε ὁ Σέρινταν. Κι' ἔτσι, πήρε τέλος κι' αὐτὴ ἡ δραματικὴ μας περιπέτεια!

* * *

Ὁ «Πρωτεύς» σκίζει περὶ φανος τὸ ψυχρὸ καὶ θεοσκότεινο διάστημα μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ Γῆ. Οἱ θρυλικοὶ ἀστροναῦτες πῶς βρίσκονται μέσα του τὸ χουν ρίξει στὸ χορὸ καὶ στὸ γλέντι. Ὁ Μίκυ παίζει τὴ φυσσαρμόνικα κι'

ὁ Λῆ Πὸ μὲ τὸν Λελέκη χο-
ρεύουν βόλς. Ὁ ἄνθρωπος
τοῦ Πράτ διωκτὸς εἶναι πολὺ
κοντὸς καὶ ὁ Λελέκης διπλῶ
νεταὶ στὰ δυὸ γιὰ νὰ μπορῇ
νὰ τὸν κρατᾷ.

Τὸ θέαμα εἶναι πολὺ κωμι-
κὸ καὶ ἡ Νάνσυ δὲν μπορεῖ
νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια της.

— Τζό!, φωνάζει στὸν ἀο-
ραθωνιαστικὸ της ποὺ βοί-
σκεται στὸ διαμέρισμα πλεύ-
σεως. Ἰλα νὰ δῇς τί ὠραῖα
ποὺ χορεύουν οἱ φίλοι μας.

Ὁ ντέεκτιβ δὲν ἀγοεῖ νὰ
ἔρθῃ. Ὁ Μίκυ, διωκτὸς μόλις
ἀντικοῦξῃ τὴν ἐκφρασί του
προσώπου του, σταματᾷ
ἀμέσως νὰ παίξῃ τὴ φυσαρ-
μόνικα.

— Τί συμβαίνει κύριε Σέ-
ρινταν; ρωτᾷ ἐνῶ καὶ τὸ
ζευγάρι τῶν χορευτῶν σταμα-
τᾷ καὶ τὸν κυττάζει.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι χλω-
μὸ καὶ φαίνεται βυθισμένο σὲ
δυσάρεστες σκέψεις.

— Συμβαίνει κάτι τὸ τρο-
μερὸ, τοὺς ἀπαντᾷ ἀγοᾶ
κι' ἐπίσημα. Μόλις πρὸ ὀλί-
γου ἔμαθα τὸ νέο ἀπὸ τὸν
Χόβαοτ ποὺ μὲ ζητοῦσε καὶ
μὲ διέταξε νὰ γυοῖσω τὸ γρη-
γορώτερο στὴ Γῆ.

— Δηλαδή; ρωτᾷ ἡ Νάν-
συ μὲ παγωμένη φωνή. τί ἀ-
κριβῶς συμβαίνει, Τζόε;

Ὁ Σέρινταν κάθησε κι' ἔ-
φερε τὴν παλάμη στὸ μέτω-
πό του λὲς κι' ἤθελε νὰ διώ-
ξῃ ἀπὸ τὴ σκέψι του μιὰ τρο-
μακτικὴ σκηνή.

— Συνέβη τὸ ἐξῆς. ἄρχι-
σε μὲ κουρασμένη φωνή.

Χθὲς τὸ μεσημέρι. ἐνῶ ἡ
Νέα Ὑόρκη βρισκόταν πνι-
γμένη στὸν συνηθισμένο θό-
ρυθο τῶν αὐτοκινήτων, μιὰ
τοουαρή λάιψι ἔπεσε σὺν
εἶδος μιᾶς τεράστιας ἀστρα-
πῆς καί...

Ὅλα τὰ μάτια τὸν κυττά-
ζουν μὲ ἀγωνία.

—... Καὶ δὲν ἔμεινε τίπο-
τε ὁρθοῖο στὸ μέρος ἐκεῖνο
ποὺ ἔπεσε ἡ λάιψι. Τὰ σπρί-
τια ἔγιναν μιὰ λυσιμὲνη μᾶ-
ζα, ὅσο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους...

— Εἶναι φρικτό!, ἔκανε ὁ
Μίκυ. Δὲν ρώτησες ἀπὸ ποῦ
ἐκκίνησε ἡ φλόγα;

— Ἀπὸ πουθενά, Μίκυ!
Λυτὸ εἶναι τὸ τρομερὸ. Στὸν
οὐρανὸ τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν
πετοῦσε κανένα ἀστρόπλοιο
τὴν ὥρα ἐκείνη. Οἱ ἐπιστήμο-
νες ποὺ βρίσκονταν στὰ τηλε-
σκόπια ἐκείνη τὴ στιγμή κι'
ἔστοεψαν τὰ στόματά τους
πρὸς τὸν οὐρανὸ, δὲν μπόρε-
σαν νὰ διακρίνουν τίποτε. Εἴ-
ναι ἓνα μυστήριον. τοουεοδ
καὶ ἄλυτο πρὸς τὸ παρόν. Ὁ
Χόβαοτ ἔχει τοελλαθῇ ἀπὸ
τὴν ἀγωνία του καὶ ζητάει
ἐπειγόντως νὰ ἐπιστρέψω
στὴ Γῆ.

Ὅλα τὰ κεφάλια ἔσκυψαν
καὶ μόνο τὸ κεφάλι τοῦ Μί-
κυ ἔμεινε ὀρθοῖο.

— Κύριε Σέρινταν, εἶπε
μὲ βεβαιότητα, γιὰ σᾶς δὲν
ὕπάρχει κανένα μυστήριον.
Εἶμαι βέβαιος πὼς ἐσεῖς θὰ
τὸ ἀνακαλύψετε.

Ὁ ντέεκτιβ χαμογέλασε.

— Τὸ ἐλπίζω, Μίκυ, καὶ
τὸ εὐχομαι.

Ο ΛΕΛΕΚΗΣ ΜΠΛΕΚΕΙ ΣΕ ΙΣΤΟΡΙΕΣ!

ΦΘΑΝΟΝΤΑΣ στη Νέα Ύορκη, είδαν με τὰ μάτια τους τὴν καταστροφὴ πού προκάλεσε ἡ τρομερὴ οὐράνια φλόγα καὶ ἀνατρίχιασαν. Ἐνὰ ὁλόκληρο κεντρικὸ τετράγωνο εἶχε ἐξαφανιστῇ καὶ στὴ θέσι του ὑπῆρχε μιὰ μάζα πού ἐμοιαζε μετὰ τὴ λάβα τῶν ἡφαιστείων.

— Εἶναι δραματικὴ ἡ θέσις μας. Σέρωνται, γρύλλισε ὁ Χόδαρτ συζητώντας μετὰ τὸν ντέκτειβ στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του. Οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῆς Γῆς ὁλόκληρης ἔχουν πανικοβληθῇ. Οἱ ἐπιστήμονες μουνουν βοοβοὶ μπροστὰ στὸν ὄλεθρο τοῦ χτύπησε τὴν μεγαλούπολίν μας. Κανένας ἀπολύτως δὲν ὑποσέει νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν πηγὴ ἀπ' ὅπου ξεκίνησε ἡ ἐμφιαστικὴ αὐτὴ ἀκτίνα γιὰ νὰ λυώσῃ μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο ὁλόκληρες πολικατοικίες ἀπὸ μετὰ καὶ ἀτσάλι. Εἶναι νὰ τορλασθῇ κανεὶς. Πολλοὶ φοβοῦνται πῶς ἤρθε τὸ τέλος τῆς Γῆς! Πρέπει, λοιπόν, χωρὶς καμμιὰ καθυστέρησι νὰ λύσῃς ἐσὺ αὐτὸ τὸ τρομερὸ αἰνίγμα τῆς ἀκτίνης τοῦ ὄλεθρου.

— Θὰ προσπαθῶ. Χόδαρτ τοῦ ὑποσυνέθηκε ὁ ντέκτειβ καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἱνσπέκτορα τῆς Ἀστροφικῆς Ἀσφάλειας μετὰ χα-

μηλωμένο τὸ κεφάλι. Ἦταν, δέβαια, δραματικὴ ἡ κατάστασις μὰ, ἀπὸ πού ν' ἀρχίσῃ γιὰ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον;

Τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα πού συζητοῦσε μετὰ τὸν Χόδαρτ, ὁ Μίκυ μετὰ τὸ Λή Πὸ καὶ τὸ Λελέκη, βάδιζαν στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Πρέπει νὰ πάω σπῆτι μου!, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Λελέκης. Ἡ μόνα μου θὰ μ' ἔχη χαμῆνο τόσες μέρες.

— Τοῦ βρίσκειται τὸ σπῆτι σου, τὸν ρώτησε ὁ Μίκυ.

— Νά, αὐτό, εἶναι τοὺς ἀπάντησε ὁ ἀφηρημένος φίλος τους καὶ τοὺς ἔδειξε μιὰ πράσινη βίλλα, πνιγμένη μέσα στὰ δένδρα ἐνὸς μεγάλου κήπου. Ἐλάτε αὐριο τὸ πρωῒ νὰ μὲ πάρτετε!

Χαιρετίσεν τοὺς φίλους του καὶ ἀνοίγοντας τὴν ποσοῦλα τοῦ κήπου προχώρησε φθάνοντας ὡς τὴν πόρτα τῆς βίλλας. Τὴν βρῆκε μισάνοιχτη καὶ μπῆκε μέσα. Διέσχισε τὸ διάδρομο καὶ ἀνοίξε μιὰ πόρτα ὅπου βρισκόταν τὸ δωμάτιό του.

— Μητέρα!, φώναξε. Μητέρα. πού εἶσαι;

Ξαφνικὰ ἔμεινε ὀκνήτος, σὰν μαρμαρωμένος. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ πού μπῆκε δὲν ἦταν δικό του. Μά, ὅχι μονάχα αὐτό. Στὴ μέση τοῦ δωματίου βρισκόταν ἓνας μεσόκοπος ἀνθρώπος μετὰ μαύρη μπλούζα καὶ μετὰ μοῦσι. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς στεκόταν ὀρθος καὶ εἶχε ἀκοιμηθῇ τὸ χέρι του σ' ἓνα παράξενο μὴ χάνημα. Τὰ μάτια του, κρίμα

κι' έρευνητικά, σπληνώθηκαν στο ψηλό παιδί.

— Γί' ζητάς έδώ; τὸ ρώτησε σουφρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Έσύ τί ζητάς έδώ! Τού άπάντησε ὁ Λελέκης. Έδώ είναι τὸ δωμάτιό μου! Τί έγινε ἡ μητέρα μου;

— Ὁ άγνωστος άνθρωπος τὸν πλησίασε καὶ τὸν κύτταξε ἀπὸ τὴν κορυφή μέχρι τὰ νύχια.

— Ποιό δωμάτιό σου, αλήτη!, τοῦ εἶπε αὐστηρά. Γρήγορα, φύγε, προτοῦ σέ πετάξω με τὶς κλωτσιές!

— Γιά προσέξε πῶς μιλάς!, θύμωσε ὁ Λελέκης. Έγώ θά σέ διώξω με τὶς κλωτσιές ἀπὸ τὸ σπίτι μου! Ἀκούς νά με πῇ αλήτη! Έμένα πού εἰμαι θεός του ντέ τεκτιβ Σέρινταν καὶ τὸν δοήθησα νά κατατροπώσουμε κάτι πειρατές σ' ένα μακρὺ νὸ ἄστρο! Έμένα πού με βλέπεις κύριε τάδε, ἄρπαξα ένα αὐτόματο καὶ μπάμ, μπούμ...

Τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου με τὴ μαύρη μπλούζα στένεψαν παράξενα.

— Πού εἶναι ὁ ντέτεκτιβ Σέρινταν; τὸν ρώτησε.

— Έδώ στὴ Νέα Ὑόρκη.

— Έσύ πού μένεις;

— Έδώ!

— Έδώ εἶναι τὸ σπίτι μου. Μήπως ἔκανες λάθος;

— Ὁ Λελέκης ἄρχισε νά ξύνη τὴν κουρεμένη κεφαλα του.

— Μπορεῖ νά ἔκανα λάθος, παραδέχτηκε τὸ παιδί. Τὸ παθαίνω συχνά αὐτὸ τὸ

πράγμα καὶ μπαίνω σέ ξένα σπίτια. Εἶμαι λιγάκι ἀφηρημένος. Μὲ συγχωρεῖτε!

— Έκανε νά φυγῇ μὰ τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου με τὸ μούσι τὸν ἄρπαξε γερά ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Δὲν πρόκειται νά βγῇς εὐκολα ἀπὸ δὼ μέσα, τοῦ εἶπε με βραχνή φωνή.

— Ὡ, μὴ σὰς νοιάζη!, τοῦ ἀπάντησε ἀνυποπότος ὁ Λελέκης. Θά βγῶ στὸ διάδρομο κι' ἀπὸ κεῖ κι' ἔπειτα θά ἐρῶ εὐκολα τὴν πόρτα. Μὴν άνησυχῆτε κύριε, κάνετε τὴ δουλειά σας.

— Ὁ παράξενος ἀνθρωπος κάγχασε.

— Ἀμβιδόωλλω, ἂν εἶσαι τόσο χαλός ὥς θέλεις νά φανῇς, τοῦ εἶπε. Στοιχηματίζω πῶς μπήκες γιὰ κάποιο ἀνάλλο σκοπὸ εἰς μέσα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, δὲν πρόκειται νά βγῇς.

— Ὁ Λελέκης γέλασε ἡλίθια κι' άνοιξε τὸ στόμα του δυὸ πῆχες. Έκανε νά μιλήσῃ μὰ δὲν πρόλαβε. Ὁ ἀνθρωπος με τὸ μούσι πού τὸν κρατοῦσε με τὸ ένα χέρι, σήκωσε τὸ ἄλλο καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ γερὴ γροθιά στὸν κρόταφο.

Τὸ κεφάλι τοῦ Λελέκη τινάχτηκε ἀπότομα καὶ τὰ γυαλιά του ἔπεσαν κι' ἔσπασαν στὸ πάτωμα.

— Τὰ γυαλιά μου!, ψιθύρισε τὸ παιδί καί, ἀφοῦ τάλαντεύθηκε γιὰ μιὰ στιγμή στὰ πελώρια πόδια του, ἔπεσε φαρδὺς πλατὺς στὸ πάτωμα.

Ήταν δέκα περίπου ή ώ-
ρα όταν ο Μίκυ μαζί με τὸ
Λή Πὸ πήγαν νὰ ζητήσουν
τὸν Λελέκη ἀπὸ τὸ σπίτι
του.

— Ἐσὺ μέινε ἔξω, εἶπε ὁ
Μίκυ στὸν ἄνθρωπο τοῦ Πράτ.
Θὰ χτυπήσω τὴν πόρτα καὶ
θὰ τοῦ πῶ νὰ πάμε καιμιά
βόλτα.

Διέσχισε τὸν κήπο καὶ σὲ
λίγο πατούσε τὸ ἠλεκτρικὸ
κουδούνι. Τοῦ ἄνοιξε ἓνας ἡ-
λικιωμένος κύριος με μούσι.

— Εἰστε ὁ πατέρας τοῦ
Λελέκη; τὸν ρώτησε τὸ Ἐλ-
ληνόπουλο. Ἦρθα νὰ πάρω
τὸ φίλο μου γιὰ νὰ πάμε
καιμιά βόλτα.

— Πέρασε μέσα, τοῦ εἶ-
πε ὁ μεσόκοπος κύριος.

Ὁ Μίκυ μπήκε στὸ σπίτι
χωρὶς τὴν παραμικρὴ ὑποψία.

— Μὲ τὸν Λελέκη γνωρι-
στήκαμε..., ἄρχισε

Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ συ-
νεχίσῃ. Μὲ μάτια ποὺ γουρ-
λωσαν ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι, εἶ-
δε στὸ χέρι τοῦ ἄντρα νὰ
προβάλλῃ ἓνα πιστόλι.

— Ψηλά τὰ χέρια, γρήγο-
ρα!, τοῦ εἶπε.

Ὁ Μίκυ ξεροκατάπιε καὶ
ἀναγκάστηκε νὰ συμμορφωθῇ.
Ὁ παράξενος ἄνθρωπος με
τὸ μούσι ἔμαξε τὶς τσέπες
του, τοῦ πήρε τὸ πιστόλι
καὶ, με μιὰ κοφτὴ καὶ γρή-
γορη κίνησι, κατέβασε με δύ-
ναμι τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου
στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ.

Χιλιάδες ἄστρα ἔλαμψαν
μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Ἐλ-
ληνόπουλου κι' ὕστερα ἦρθε

καὶ τὸν σκέπασε ἓνα βαθύ
σκοτάδι...

ΩΡΟΛΟΓΙΑΚΗ BOMBA

ΜΟΛΙΣ ἄνοι-
ξε τὰ μάτια
του, εἶδε πάλι
μπροστὰ
του ἐκεῖνον
τὸν παράξενο
ἄνθρωπο με
τὸ μούσι. Ἐ-

κανε νὰ κινηθῇ μὰ κατὰλαβε
πὼς ἦταν δεμένος.

— Γιατί μού φερθήκατε
με τέτοιον τρόπο; ρώτησε
τὸν ἄγνωστο. Ἐγὼ ζητοῦσα
τὸν Λελέκη...

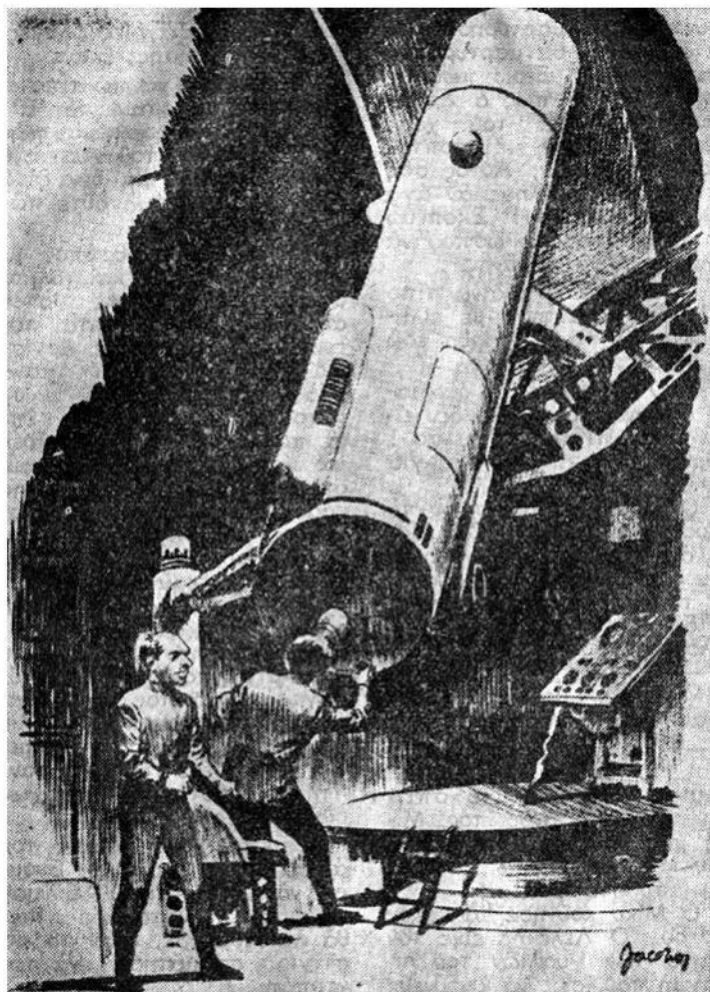
Ὁ ἄντρας σάρκασε ἀπαί-
σια.

— Κι' ἐγὼ σ' ἔφερα νὰ
δῆς τὸ Λελέκη!, τοῦ ἀπάντη-
σε δείχνοντάς του κάτι δι-
πλά του.

Ὁ Μίκυ γύρισε τὸ κεφάλι
του καὶ τὸ θέαμα ποὺ ἀντί-
κρουσε τὸν ἔκανε ν' ἀνατρι-
χιάσῃ. Εἶδε τὸ Λελέκη, δε-
μένο κι' αὐτὸν σὲ μιὰ καρέ-
κλα, γυμνὸ ἀπὸ τὴ μέση καὶ
πάνω, με τὸ κορμὶ καταματω-
μένο ἀπὸ χτυπήματα μαστι-
γίου.

— Θεέ μου!, ψέλλισε τὸ
Ἐλληνόπουλο, δὲν καταλα-
βαίνω τί συμβαίνει, γιατί
τὸν χτυπήσατε.

— Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ
θὰ χτυπήσω καὶ σένα σατα-
νικὸ παιδί!, μούγγρισε ὁ
ἄντρας. Γιὰ νὰ μοῦ μαρτυ-
ρήσῃ τί ἀκριβῶς ξέρει γιὰ
μένα ὁ Σέρινταν. Ὁ ἄθλιος
προτίμησε νὰ ὠργωθῇ τὸ

Οί αστρονόμοι πού βρέθηκαν την έφιαλτική εκείνη στιγμή στά τη-
λεσκόπιά τους, δέν διέκριναν τίποτε.

κορμί του από το μαστίγιό μου παρά να μαρτυρήσει. Έσύ όμως, έσύ θα μαρτυρήσεις όπωσδήποτε. Ξέρω πώς σε λένε Μίκυ και πώς ό Σέρινταν σ' έχει δεξί του χέρι. Πές μου, λοιπόν, με ύποπτεύεται ό Σέρινταν; Αύτός σάς έστειλε έδώ; Μίλησε άν άγα πάς τη ζωή σου! Σκοπεύω να σε μαστιγώσω ώσπου να μιλήσης ή να πεθάνης.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε!, του άπάντησε με είλικρίνεια τό παιδί. Ήρθα έδώ να πάρω τό φίλο μου...

— Λές ψέματα!, ούρλιασε ό άγνωστος. Έδώ δεν είναι τό σπίτι του φίλου σου! Ήρθατε και οι δύο σας για κάποιο σκοπό!

Ό Μίκυ έστρεψε πρός τό μέρος του Λελέκη. Τόν είδε να άργοσαλεύη τό κεφάλι του και να άνοίγη τά μυωπικά του μάτια προσπαθώντας να δη ποιοί ήταν εκείνοι που μιλούσαν.

— Λαλέκη!, τόν ρώτησε ό Μίκυ, δεν μου είπες πώς είναι τό σπίτι σου αυτό;

— Έκανα λάθος!, άπάντησε τό άφηρημένο παιδί. Νάμισα πώς είναι τό σπίτι μου. Αύτός ό άνθρωπος, Μίκυ, μου έσπασε τά γυαλιά μου και δεν βλέπω τί γίνεται μπροστά μου!

Ό Μίκυ κούνησε τό κεφάλι του. Ό Λελέκης είχε τόν καημό τών γυαλιών του τη στιγμή που ίσως να κινδύνευε ή ίδια ή ζωή του.

Γύρισε και είδε τόν άγνωστο να κρατά ήνα μακρύ

πέτσινο μαστίγιο. Τά μάτια του πετούσαν άγριες φλόγες.

— Θα μιλήσης; έκανε.

— Δεν έχω να πώ τίποτε, άπάντησε ψυχραιμα τό Έλληνόπουλο. Δεν άρνιέμαι πώς είμαι ό βοηθός του ντέτεκτιβ Τζόε Σέρινταν, μα δεν ξέρω ούτε ποιος είσαι, ούτε πώς σε λένε...

Τό χέρι του ανθρώπου με τό μουσι ύψώθηκε και τό μαστίγιο άναδιπλώθηκε στόν άέρα. Τό σκληρό πετσό του τεντώθηκε κι' ύπερα άρχισε να πέφτη με δύναμι πάνω στό κορμί του μικρού Έλληνόπουλου. Σηκώθηκε κι' έπεσε πολλές φορές και τό ήρωικό παιδί, μ' όλο που πονούσε άφάνταστα κι' ένοιωθε τό κορμί του να πληγιάζεται και να ματώνη, έσφιγγε τά δόντια του για να μην άφήση να του ξεφύγη ούτε τό παραιμικό βογγητό. Τό μαρτύριο συνεχιζόταν σκληρό και άδυσώπητο και ό Μίκυ σκεφτόταν ποιος να ήταν άραγε ό άνθρωπος αύτός και γιατί τούς βασάνιζε μόλις έμαθε πώς είναι στήν ύπηρεσία του ντέτεκτιβ Σέρινταν; Μήπως φοδόταν; Και τί άκρι βώς φοδόταν;

Έπειτα, οι σκέψεις του άδυνάτισαν κι' αυτές. Ένοιωσε να ζαλίζεται κι' έκλεισε τά μάτια... Κατάλαβε πώς θα λιποθυμούσε, όταν τό μαστίγιο σταμάτησε να τόν χτυπά.

Άνοιξε τά μάτια του και είδε τόν βασανιστή του να έχη στραμμένη την προσοχή

του πρὸς τὴν ἀνοιχτὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Στὸ ἀνοιγμα αὐτῆς τῆς πόρτας, εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί της μιά κοντὴ σιλουέττα. Ὁ Μίκυ ἔνοιωσε νὰ παίρῃ ζωὴ καὶ ἡ καρδιά του χτύπησε χαρούμενα. Ἡ σιλουέττα πού κύτταζε ὁ βασανιστὴς του, ἦταν ὁ Λῆ Πό.

— Τί διάβολο ζητάει αὐτὸς ὁ πύθηκος ἐδῶ μέσα; γρύλλισε ὁ ἄνθρωπος μετὰ τομῶσι καὶ σήκωσε ἀπειλητικὰ τὸ μαστίγιό του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τὸ κατεβάσῃ. Ὁ «πύθηκος» ἔδωκε ἓνα σάλτο καὶ τοῦ κόλλησε στὸ στέρο.

Μιά πνιγμένη φωνὴ καὶ μιά βλαστήμια βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀντρα. Πῆρε μιά στροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ δοκίμασε νὰ πετάξῃ μακριὰ τὸ μαλλιαρὸ πλάσμα πού τοῦ εἶχε κολλήσει σὰν στρεῖδι καὶ τοῦ τραβούσε τὰ μαλλιά. Δὲν ὑπόρε σὲ ὅμως. Γιατὶ ὁ Λῆ Πό δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλος ἀντίπαλος.

Ὁ ἄντρας πῆρε ἄλλη μιά στροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ ἔπεσε βαρὺς πάνω στὸ πάτωμα. Ὁ Λῆ Πό τὸν ὄφησε τώρα καί, παίρνοντας ἓνα μεγάλο βάλο πού βρῆκε πάνω σ' ἓνα τραπέζι τοῦ τὸ ἐκσφενδόνισε μετὰ δύναμι.

Τὸ βάλο βρῆκε τὸν ἀντρα στὸ κεφάλι καὶ ἔσπασε σὲ χίλια κομμάτια. Ἐνα βογγητὸ ἀντήχησε καὶ ὁ βασανιστὴς κμεινε ἀκίνητος στὸ πάτωμα.

Τὸ βάλο τὸν εἶχε θέσει ἐκτὸς μάχης.

— Λύσε μας, Λῆ Πό!, τοῦ φώναξε ὁ Μίκυ.

Μὲ πυρετώδεις κινήσεις ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πράτ ἔλυσε τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ τὸν Λελέκη. Τὰ δύο παιδιὰ στάθηκαν μετὰ πολὺ κόπο ὄρθια.

— Τὰ γυαλιά μου!, κλαψούρισε ὁ Λελέκης. Ἔσπασαν τὰ γυαλιά μου καὶ δὲν βλέπω οὔτε τὴ μῦτη μου.

Ὁ Μίκυ σταύφηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντρα καὶ τοῦ ξέφυγε ἓνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως. Στὴ θέσι πού βρισκόταν ξαπλωμένος, δὲν ὑπῆρχε τίποτε, τώρα.

— Μᾶς ξέφυγε!, φώναξε μετὰ ἀπόγνωσι.

Βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ὅλο τὸ σπῆτι. Δὲν τὸν βρῆκε ὅμως πούθενά.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε!, εἶπε στοὺς φίλους του. Ὑποπτεύομαι πὼς αὐτὸ τὸ σπῆτι ἔχει κάποια ὑπόνομο. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν κύριο Σάρινταν.

Σὲ λίγο, τὰ δύο παιδιὰ καὶ ὁ Λῆ Πό ἐγκατέλειπαν τὸ παράξενο σπῆτι μετὰ τὸν πιὸ παράξενο κάτοικό του. Δὲν θὰ εἶχον ἀπομακρυνθῇ οὔτε ἑκατὸ μέτρα, ὅταν μιά τρομαρὴ δόνησι ἀκούστηκε πίσω τους. Ἐπείσαν καὶ οἱ τρεῖς μπρούμυτα γιὰτὶ εἶδαν νὰ πετάγονται στὸν οὐρανὸ γώματα πέτρες καὶ ξύλα. Ὅταν πᾶς τελείωσε ὁ κίνδυνος σηκώθηκαν καὶ κύτταξαν πίσω τους.

Δοκίμασαν και οι τρεις τους μια απερίγραπτη έκπληξη. Στο μέρος που βρισκόταν πριν ένα λεπτό ή βίλλα, δεν υπήρχαν παρά έρείπια που κάπνιζαν. Κάποιος την είχε ανατινάξει στον αέρα!

— "Αν μέναμε έστω και για δυο λεπτά ακόμη μέσα, είπε ο Μίκυ, θα ταξιδύαμε τώρα για τον Άδη. Υποττεύομαι πως αυτός ο άνθρωπος, φεύγοντας, άφησε πίσω του μια ωρολογιακή βόμβα για να μάς στείλη στον άλλο κόσμο!

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΑΚΤΙΝΑ

Ο ΣΕΡΙΝΤΑΝ γύριζε από μια έπισκεψη που είχε κάνει στο σπίτι του διάσημου αστρονόμου καθηγητή Τζων Ντόνοβαν. Ο καθηγητής τον είχε υποδεχθεί με ευγένεια.

— Μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σε τίποτε κύριε Σέρινταν; τον ρώτησε.

Ο Τζόνε κάθισε στην πολυθρόνα του κι έβγαλε από την τσέπη μια φωτογραφία. Τού την έδειξε αμίλητα και δεν άφησε ούτε στιγμή το βλέμμα του από το πρόσωπό του. Τον είδε να κάνει μια ελαφουά κίνηση και να ζαρώνει τα φρύδια του. Τα χαρακτηριστικά του ήρέμησαν σχεδόν άμέσως και χαμογέλασε, δίνοντας πάλι τη φωτογρα-

φία στον ντέτεκτιβ.

— Είναι ο βοηθός μου, ο Ρόμπερτ Σμίθ, του απάντησε. "Η μάλλον ήταν βοηθός μου γιατί τώρα κι' ένα μήνα έφυγε για να ανοίξει δικό του εργαστήριο.

Ο Σέρινταν σούφρωσε με τη σειοά του τα φρύδια.

— Συμβαίνει τίποτε; ρώτησε ο καθηγητής.

— Συμβαίνει πως αυτός ο άνθρωπος κακομεταχειρίστηκε δυο παιδιά και στο τέλος έφυγε από τη βίλλα του αφήνοντας πίσω του μια ωρολογιακή βόμβα που δεν άογησε να την ανατινάξει. Εύτυχώς που τα παιδιά κατάφεραν να γλυτώσουν.

Ο καθηγητής δοκίμασε τρομερή έκπληξη.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε! είπε στον Σέρινταν. Ο Σμίθ ήταν λιγάκι παράξενος μ'α δεν είχε δώσει άφορη για τίποτε. Τον γνωρίζω τόσα χρόνια... Απορώ γι' αυτά που μου λέτε και μου φαίνονται άπίστευτα.

— Για την τρομερή άκτινα που έλυσε μέσα σ' ένα λεπτό ένα δλόκληρο τετράγωνο, τί ιδέα έχετε; τον ρώτησε ξαφνικά ο ντέτεκτιβ.

Ο καθηγητής ανοιγόκλεισε τα μάτια του.

— Δεν έχω την παρρημική ιδέα, απάντησε. Προσπαθώ κι' εγώ, όπως όλοι οι έπιστήμονες να ανακαλύψω τί είδους άκτινα ήταν, μ'α προς το παρόν...

Ο Σέρινταν σηκώθηκε.

— Εύχαριστώ πολύ κύριε

καθηγητά, τού είπε. Μὲ συγχωρήτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι.

Γύριζε τώρα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι του αὐτὴ καὶ πῆγαινε νὰ συναντήσῃ τὴ Νάνσυ στὸ σπίτι της, ὁδηγώντας μετὰ προσοχὴ τὴν κόурсα του ἀνάμεσα στοὺς πολυσύχναστους δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶχε ἀνοίξει τὸ ραδιόφωνό του καὶ ἄκουγε μουσικὴ, ὅταν ξαφνικὰ ὁ δίσκος σταμάτησε καὶ μιὰ φωνὴ βραχνῇ καὶ σύντομῃ, μίλησε:

«Προσοχή, προσοχή! Σὰς μιλάει ὁ μόνος ἀνθρώπος στὴ Γῆ ποὺ ξέρει κάτι γιὰ τὴν ἀκτίνα τοῦ ὁλέθρου. Προσοχή, προσοχή! Σὰς μιλάει ἐκεῖνος ποὺ τὴν κατασκεύασε καὶ ποὺ μ' αὐτὴ θὰ κατακτήσῃ τὸ σύμπαν. Στέλνω τὸ ἐξῆς τελεσίγραφο στὴν Ἀστρική Ἀσφάλεια: "Ἄν δὲν ἀφοπλίση ὡς αὐριο ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς ἂν δὲν συγκεντρώσῃ ὅλα τὰ ὄπλα καὶ τοὺς πυραύλους στὸ μεγάλο πυραυλοδρόμιο καὶ ἂν δὲν φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη ὁ Χόρσατ καὶ ὁ Σέρινταν, ἡ ἀκτίνα τοῦ ὁλέθρου θὰ πέσῃ καὶ πάλι, στὶς δώδεκα ἀκριβῶς αὐριο τὸ μεσημέρι, σ' ἓνα σπυρτιο τῆς μεντλουπόλεως. Χόρσατ καὶ Σέρινταν σὰς εἰδοποιῶ πὼς δὲν ἀστεῖ εὐόμαι καὶ πὼς ἂν δὲν ὑπακούσετε στοὺς ὁρους μου, θὰ τὸ μετανοιώσετε πικρά. Σὰς πληροφορῶ πὼς ὅτι καὶ νὰ κάνετε δὲν θὰ ἐμποδίσετε τὴν ἀκτίνα νὰ πέσῃ στὴ Νέα Ὑόρκη..."

"Ἐνα παγερὸ ρίγος διατέ-

ρασε τὴ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ Σέρινταν. Ὁ ἀπαισιος καὶ ἄγνωστος ἐχθρὸς του, ἀπειλούσε τὸν ἴδιο καὶ τὴ Νέα Ὑόρκη μ' ἓναν τρομερὸ καὶ ἀδυσώπητο κίνδυνο. Τὸ τέρας αὐτὸ μετὰ τὰ κακοῦργα καὶ ἐγκληματικά ἐνστικτα, δὲν θὰ δίσταζε νὰ ἐγκληματίσῃ καὶ πάλι, νὰ σκορπίσῃ τὸ θάνατο σὲ χιλιάδες ἀθάνα γυναικόπαιδα.

Ἔστριψε ἓνα κουμπὶ σὲ μιὰ συσκευή ποὺ βρισκόταν δίπλα του κι' ἔφερε ἓνα μικρόφωνο στὸ στόμα.

«Προσοχή, προσοχή, μίλησε κι' αὐτός. Νάνσυ, μετὰ ἀκούς;»

Ἀκολούθησε μιὰ λιγύλεπτη σιωπὴ καὶ ἔφθασε ὡς τ' αὐτιά του ἡ ἀπάντησι τῆς ἀρραβωνιαστικιάς του:

«Σὲ ἀκούω. Τζόε. Σὲ περιμένω νὰ ἔρθῃς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. Ἀκουσες τὸ ραδιοφωνικὸ μήνυμα τοῦ κακούργου;»

«Τὸ ἄκουσα, Νάνσυ. Εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν Μίκυ νὰ παρακολουθήσῃ μαζί μετὰ τὸν Λή Πὸ τὸ σπίτι τοῦ καθηγητῆ Ντόνοβαν. Ὁ Λή Πὸ νὰ κρυφθῇ στὸν κήπο του κι' ὁ Μίκυ νὰ μείνῃ ἀπέναντι. Νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὅπου κι' ἂν πάῃ. Ἄν δοκιμάσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, νὰ σοὺ τηλεφωνήσῃ ἀμέσως. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ συναντήσω τὸν Χόρσατ. Θὰ εἶμαι στὸ γραφεῖο του κι' ἔπειτα θὰ ἔρθω νὰ σὲ βρῶ. Νὰ πῆς τοῦ Μίκυ νὰ παρακολουθῇ τὸν καθηγητὴ συνέχεια, ὡς αὐριο

στis δώδεκα καὶ μισή!...»

«Ἐντάξει, Τζός».

Ὁ Σέρινταν ἔκλεισε τὸν παμπὸ τοῦ ραδιοασυρμάτου του καὶ ἄλλαξε διευθυνσι, κατευθυνόμενος πρὸς τὸ μέγαρο τῆς Ἀστρικής Ἀσφάλειας γιὰ νὰ συναντηθῇ μετὸν ἱσπéκτορα Χόβαρτ.

Ἡ ὥρα ἦταν ἑντεκα καὶ μι σή. Τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων ποὺ κατοικοῦσαν τὴ Νέα Ὑόρκη τὴν εἶχαν ἀδειάσει ἔπειτα ἀπὸ διαταγὴ τῆς Ἀστρικής Ἀσφάλειας. Μαζὶ μ' αὐτοὺς, ὅπως εἰδοποιήσε τὸν Σέρινταν ὁ Μίκυ, εἶχε φύγει καὶ ὁ καθηγητὴς Ντάνοβαν. Τὸ Ἑλληνόπουλο μετὸν Λή Πὸ εἶχαν γίνει ἡ σκιά του καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν παντοῦ ὅπου κι' ἂν πήγαινε.

Ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ τὴν ὥρα αὕτῃ θρiscόταν στὸν «Πρωτέα» μαζὶ μετὴ Νάνσυ κι' ἔκανε βόλτες πάνω ἀπὸ τὴ μεγαλοῦπολι σὲ μεγάλο ὕψος.

— Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ ἀπὸ ποῦ θάρθῃ αὕτῃ ἡ ἀκτίνα τοῦ ὀλέθρου, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Σέρινταν. Ὅποιο-δήποτε ἀστρόπλοιο πλησιάζει στis δώδεκα τῇ Νέα Ὑόρκη, θὰ τὸ ἀναγκάσω νὰ σταματήσει, διαφορετικὰ θὰ τὸ χτυπήσω.

Ὁ «Πρωτεὺς» συνέχιζε τίς βόλτες του, ἀθέατος ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ τὰ λεπτά κυλοῦσαν μετὰ ἀγωνία.

Δώδεκα παρὰ εἴκοσι... δώδεκα παρὰ τέταρτο... δώδε-

κα παρὰ δέκα... δώδεκα παρὰ πέντε...

Ἡ ἀγωνία τοῦ ντέτεκτιβ καὶ τῆς κοπέλλας, δὲν περιγραφόταν. Τὰ μάτια τους προσπαθοῦσαν νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσία κανενὸς ἄλλου ἀστρόπλοιου, μὰ δὲν εἰέκριναν τίποτε. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ἀδειος...

— Περίεργο! ψέλλισε ὁ Σέρινταν. Μοῦ εἶχαν πῇ πὼς ἡ ἀκτίνα ποὺ χτύπησε τὴ Νέα Ὑόρκη, ἔπεσε κατακόρυφα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Στὸν οὐρανόν, ὅμως, αὕτῃ τῇ στιγμή ὑπάρχομε μόνο ἡμεῖς καὶ κανένας ἄλλος. Ἐκτὸς καὶ ἂν τὸ τηλεσίγραφο τοῦ κακούργου ἦταν μιὰ μπλόφα.

Πέντε λεπτά τοὺς χώριζαν ἀπὸ τὴν μοιραία ὥρα, τέσσερα, τρία, δύο... Κανένα ἀστρόπλοιο δὲν φαινόταν... Οἱ φλέδες τοῦ Σέρινταν φούσκωναν ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἡ καρδιά του χτυποῦσε σὰν τρελλή, ἡ ἀναπνοή του ἔβγαινε δύσκολα ἀπὸ τὸ στήθος του.

Ἔδωσε μιὰ ἀπότομη βουτιά στὸν «Πρωτέα» πρὸς τὰ κάτω καὶ κύτταξε τὸ ρολόι του. Ἐνα λεπτό ἀκόμη ὑπολοιπόταν καί... ξαφνικά... μιὰ τρομερὴ λάμψη τὸν θάμπωσε! Μιὰ λάμψη ἐφιαλτική, σὰν χίλιες ἀστραπὲς μαζὶ, ποὺ φάνηκε πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη! Συνέχεια μετὴ τὴ λάμψη ἀκουστικὴ ἑνὸς διαβολεμένου θόρυβος κι' ἑνα σύννεφο καπνοῦ ἀρχισε νὰ ἀπλώνεται καὶ νὰ σκεπάζῃ τὴν πό-

λι. "Επειτα, ἡ λάμψις ἔσθλησε ἀπότομα καὶ μόνο ὁ καπνὸς ἔμεινε κι' ἀρχισε νὰ ὑψώνεται πρὸς τὸν οὐρανόν.

—Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκανε ὁ σατανᾶς! γρύλλισε ὁ Σέρρινταν ρυθμίζοντας τὸ πηδάλιο τοῦ «Πρωτέα». Εἶναι περὶ σσότερο δυνατὸς κι' ἐπικίνδυνος ἀπ' ὅσο τὸν πίστευα. Κατέχει ἓνα τρομερὸ ὄπλο καὶ θὰ πληρώσουν πολλὰ ἀνθρώματα τὴ μαγία του...

Σὲ λίγα λεπτά τὸ ἀστρόπλοιο προσγειώθηκε στὸ πυρραυλοδρόμιο καὶ ὁ Σέρρινταν, μπαίνοντας μαζί με τὴ Νάνσυ στὴν κουρσα του, κατευθύνθηκε με' ἱλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη. Σὲ λίγο σταματοῦσε μπροστὰ σ' ἓνα ἀφανισμένο τετράγωνο. Στὴ θέσι πού πρὶν λίγη ὥρα ὑψώνονταν περήφανοι οἱ οὐρανοξύστες δὲν ὑπῆρχε παρά μιὰ λάβα πὺλ ἀχνίζε καὶ πὺλ δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν πλησιάσῃ κοντὰ γιατί ἔκαιγε. Τὰ ὕλικά ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι κτισμένος ἓνας οὐρανοξύστης εἶχαν λυῶσαι μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο. Θάπρεπε ἡ σατανική αὐτὴ ἀκτίνα νὰ ἀνάδινε θερμοκρασία ἑκατομμυρίων βαθμῶν.

—Εἶναι τρομερό!, μίλησε πρώτη ἡ Νάνσυ.

Εἶχε γίνει κατάχλωμη καὶ κρατοῦσε σφικτὰ τὸν ντέρε-κτιβ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Εἶναι κάτι πιὸ πάνω ἀπὸ τρομερό, Νάνσυ! Εἶναι ἐφιαλτικό, εἶναι ἀπίστευτο! Πῶς καὶ με' ποιὸν τρόπο ἔφτασε

αὐτὴ ἡ ἀκτίνα ὡς ἐδῶ; Ποιὰ δολοφονικά χέρια τὴν κίνησαν;

Σὲ λίγο κι' ἄλλοι ἄνθρωποι εἶχαν ἔρθει κοντὰ τους καὶ κύτταζαν με' γουρλωμένα μάτια τὴν ἀπίθανη καταστροφή.

—Σέρρινταν! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἱσπέκτορα Χόβαρτ σὰν γαύγισμα μπουλντόγκ, ἔχεις ἀναλάβει ἀπὸ χθὲς αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ δὲν ἔκανες τίποτα ὡς τώρα.

Ὁ Σέρρινταν γύρισε καὶ κύτταξε τὸν χοντρὸ καὶ κατακόκκινο ἐπιθεωρητὴ. Κύτταξε καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀπλοῦς ἀνθρώπους πού με' τὰ μάτια τους τοῦ ζητοῦσαν βοήθεια. Ὅλοι, αὐτοί, περίμεναν νὰ τοὺς σώσῃ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ τῆς τρομερῆς ἀκτίνης. Τὸν πίστευαν γιὰ ὑπεράνθρωπο κι' ἂν τοὺς ἔλεγε αὐτὴ τὴ φορὰ πῶς ἦταν τόσο ἀνίσχυρος μπροστὰ στὸν ἄγνωστο ἐχθρὸ του, θὰ τοὺς ἀπέλιπζε.

—Χόβαρτ, μίλησε δυνατὰ στὸν ἱσπέκτορα, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι γιὰ νὰ πάρουν θάρρος, ἔχω κάτι στὸ νοῦ μου. Ἐλπίζω, ἀπόψε κιά-λας, κάτι νὰ κάνω!

Χαιρούμενες κραυγὲς καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα ὑποδέχθηκαν τὰ λόγια του.

—Τὶ σκέφτεσαι νὰ κάνης; τὸν ρώτησε ἡ Νάνσυ λίγα λεπτά ἀργότερα ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ πλῆθος.

—Σκέπτομαι νὰ παῖξω μιὰ μπλόφα, τῆς εἶπε. Ἄν πιάσῃ, ἴσως ἀνακαλύψω ποιοὺς κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ἀκτίνα τοῦ θάνατου.

**ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ
ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ**

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που πήδησε τὰ κάγκελα τού κήπου, έπεσε άθόρυβα στο έσωτερικό του. Έμεινε για μιá στιγμή άκίνητος, κρυμμένος πίσω από ένα θάμνο, με τó αυτί τεντωμένο.

Ή εύαίσθητη άκοή του πήρε ένα θόρυβο. Καποίος βάδιδιζε πολύ γρήγορα ανάμεσα στους θάμνους. Τό χέρι του κινήθηκε με άστραπιαία ταχύτητα κι έβγαλε ένα στίλεττο. Ιεριμένε με άγωνία. Σε λίγο, ένας μαύρος όγκος πήδησε στον αέρα και κατευθυνόταν επάνω του. Ήταν ένας πελώρος σκυλος!

Ο ντέτεκτιβ Σέρινταν — αυτός ήταν ό νυχτερινός επίσκεπτης τής βίλλας τού καθηγητή Ιζών Ντόνοβαν — έπεσε ανάσκελα ενώ τό χέρι του έέγραψε μιá γρήγορη τροχιά. Ή μύτη τού στίλεττου θρηκε ένα σώμα και σε λίγο τό τρυπούσε. Ένα πνιχτό βογγητό άκούστηκε και ό σκύλος σωριάστηκε άψυχος δίπλα στον ντέτεκτιβ.

— Σε λυπάμαι, ψιθύρισε ό Σέρινταν, είσαι ένας άθώος σκύλος και δέν μου έφταιξες σε τίποτε. Δέν μπορούσε όμως νά γίνη διαφορετικά. Είναι ανάγκη νά βρώ τά ίχνη ενός κακούργου γιά νά γλυτώσω από τήν καταστροφή τή Νέα Ύόρκη και όλη τήν άν-

θρωπότητα.

Ο Σέρινταν σύρθηκε με τά τέσσερα άνάμεσα στους θάμνους και στα λουλούδια. Φθάνοντας στη ρίζα ενός δένδρου, άνωρθώθηκε. Άγκάλιασε τόν χοντρό κορμό του και σε λίγο βρέθηκε σ' ένα κλαδί που άκουμπούσε σχεδόν πάνω στο μπαλκόνι τής βίλλας. Μ' ένα άκροβατικό μά και έντελώς άθόρυβο πήδημα, βρέθηκε στο μπαλκόνι. Πλησίασε τήν πόρτα κι έστρεψε με προσοχή τό πόμολο. Ήταν άνοιχτή.

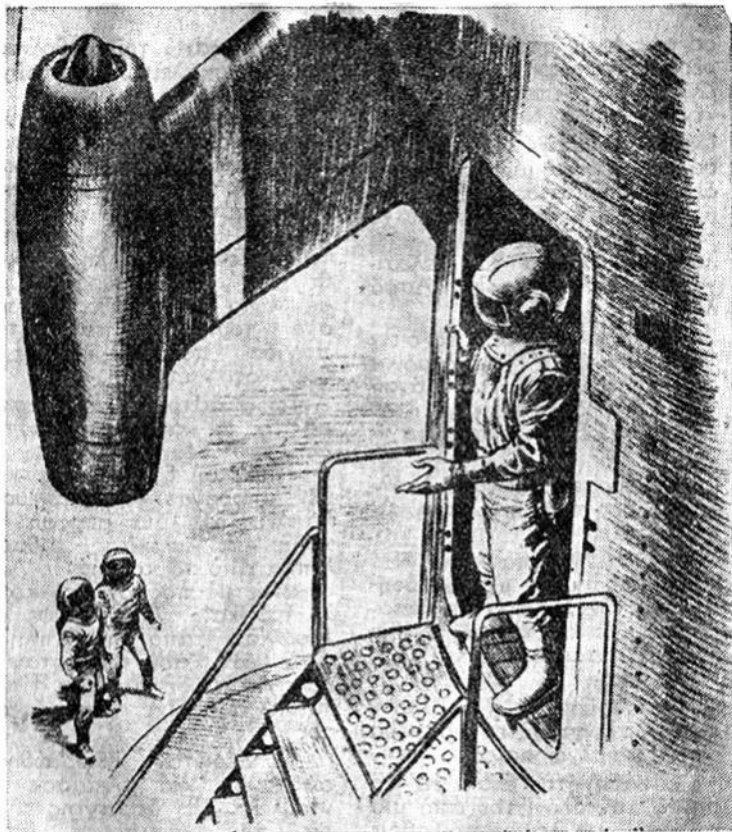
Ο διάδρομος που οδηγούσε στο έσωτερικό τής βίλλας, ήταν σκοτεινός. Κι όλες οι πόρτες δεξιά κι άριστερά ήταν σκοτεινές. Σε ποió δωμάτιο, τάχα, νά κοιμόταν ό καθηγητής;

Άνοιξε ένα στην τύχη και πατώντας τό κουμπί τού ήλεκτρικού φαναριού του, κύτταξε ολόγυρα. Στη στενή φωτεινή δέσμη, διέκρινε ένα κρεβάτι. Και πάνω σ' αυτό τό κρεβάτι κοιμόταν ένας άνθρωπος. Ήταν ό καθηγητής.

Ο ντέτεκτιβ έσδησε τό φακό του κι έβγαλε τό πιστόλι του. Τήν ίδια στιγμή άκούστηκε τό κλικ ενός διακόπτη και τό δωμάτιο φωτίστηκε άπλετα. Ο καθηγητής τόν είχε πάρει είδησι.

Τόν κύτταξε περίεργα και βλέποντας τό πιστόλι στα χέρια τού νυχτερινού και άπρόοπτου έπισκέπτη του, τά έχασε.

— Δέν καταλαβαίνω, ψέλλι σε.

Ὁ Λελέκης εἶχε φθάσει πρῶτος καὶ τοὺς περίμενε.

—Εἶμαι ὁ ντέτεκτιβ Σέρινταν, μίλησε ὁ ἐπισκέπτης. Κα θιγητὰ Ντόνοβαν, σὰς συλλαμβάνω!

Τὰ μάτια τοῦ μεσόκοπου καθηγητῆ γούρλωσαν καὶ πετάχτηκαν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

—Ντέτεκτιβ Σέρινταν, μίλησε ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ ἀφοῦ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. ἄστειεύεσθε;

—Δὲν ἄστειεύομαι καθόλου!, τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Τζόε. Ντυθῆτε γρήγορα καὶ ἀκολουθήστε με. Εἶμαι βέβαι

ος πώς έσείς στείλατε δυό φορές την τρομερή ακτίνα που έλυσε δυό τετράγωνα στο κέντρο της Νέας Υόρκης. Γρίν έβλεπ στην κρεβατοκάμαρά σας, έκανα μιιά έρευνα σέ όλα τὰ δωμάτια. Θέλετε νά σάς πώ τί δρῆκα; Έναν ίσχυρό πομπό με τόν όποϊόν στείλατε τό μήνιμα του τελεσιγράφου στην Άστροϊκή Άσφάλεια.

Ό ντέτεκτιβ αύτή τη στιγμή, μπλόφαρε. Ήταν ό μόνος δρόμος που του έμενε ανοιχτός. Άν ό καθηγητής ήταν ένοχος κι' έπεφτε στην παγίδα...

—Ψέματα!, φώναξε ό άλλος μ' όλη του τη δύναμη. Λέτε ψέματα!

—Είμαι Ψέματα κύριε Ντόνοβαν πώς μαζί με τόν βοηθό σας τόν Σμιθ έχετε καταστρώσει ένα τρομερό σχέδιο γιά νά κατακτήσετε τη Γῆ;

— Μά...

— Άφήστε τίς διαμαρτυρίες και ντυθήτε γρήγορα γιατί δεν έχω καιρό.

Ό καθηγητής έκανε νά πάρι τό πανταλόνι του από μιιά ανοιχτή ντουλάπα που βρισκόταν δίπλα στο κρεβάτι του κι' ό Σέρινταν, γύρισε τό κεφάλι του στο αντίθετο μέρος. Ή κίνηση αύτή ήταν μελετημένη και την έκανε σκόπιμα. Ήταν τό λεπτότερο σημεϊό της παγίδας... Ή καρδιά του χτυπούσε γοργά από την αγωνία ενώ με την άκρη του ματιού του παρακολουθούσε και την παραμι-

κή κίνηση του ανθρώπου του άνασκόλευε τὰ ρούχα στη ντουλάπα.

Ξαφνικά, τόν είδε νά γυρίζη απότομα και νά κρατάει ένα πιστόλι στα χέρια του. Ό Σέρινταν πήρε μιιά απότομη βουτιά ενώ μιιά σφαίρα σφύριξε δίπλα του κι' έπειτα κι' άλλη κι' άλλη. Ό καθηγητής τόν πυροβολούσε με μανία με τό άθόρυβο πιστόλι του... Είχε πέσει στην παγίδα που του έστησε ό θρυλικός ντέτεκτιβ.

Τώρα άστραψε με τη σειρά της ή κάνη του πιστολιού του Σέρινταν. Ήταν όμως ακόμη ξαπλωμένος και δεν μπορούσε νά σκοπεύσει καλά. Πήρε μιιά στροφή άκόμη και κυλῶντας, έφθασε δίπλα από τό κρεβάτι. Άνασήκωσε με προσοχή τό κεφάλι του και... λίγο έλειψε νά ξεφωνήσει από την έκπληξη. Στη θέση που βρισκόταν ό καθηγητής, δεν υπήρχε τίποτε τώρα! Είχε γίνει άφαντος!

Ό Σέρινταν άνωρθώθηκε απότομα και πλησίασε τη ντουλάπα. Ή δεξιά της πλευρά που άκουμπούσε στον τοίχο, δεν ήταν παρά μιιά πόρτα! Από αύτή την πόρτα είχε εξαφανιστή ό καθηγητής.

Διασκέλιζε γρήγορα τό κατῶφλι της μά άναγκάστηκε νά στοιματήσει. Που πήγαινε μέσα σ' αυτό τό σκοτάδι; Μήπως ό καθηγητής του είχε στήσει με τη σειρά του μιιά παγίδα;

Δέν πρόλαβε καλά—καλά νά ἀποτελειώσῃ τή σκέψι του, ὅταν κάτι σκληρὸ ἀκούμπησε στὴν πλάτη του καὶ μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ καθηγητῆ, τὸν διέταξε ἐπιτακτικὰ καὶ ἄγρια:

— "Ἀφῆσε τὸ πιστόλι γιατί πυροβολῶ!

Ὁ Σέρινταν ἔτριξε τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα! Τὴν εἶχε πᾶθει σὰν μικρὸ παιδάκι! "Ἦταν ὥρα! Τώρα πιά νὰ ἀντισταθῇ. Ἀφῆσε τὸ πιστόλι του νὰ πέσῃ ἐνῶ τὸ χέρι τοῦ καθηγητῆ τὸν ἐσπρωχνε πρὸς τὰ πίσω. Σὲ λίγο ἔμπαινε πάλι στὴν κρεβάτοκάμαρα.

— Τὴν ἔπαθεσ σὰν ἡλίθιος ντέτεκτιβ!, σάρκασε ὁ καθηγητής. Καὶ τώρα σὲ περιμένει ὁ θάνατος!

— Ἐσὺ τὴν ἔπαθεσ σὰν ἡλίθιος!, τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴ σειρά του ὁ ντέτεκτιβ ἐνῶ ὁ ὄλλος ἐξακολουθοῦσε νὰ νὰ ἔχῃ τὴν κάννη τοῦ πιστολίου του καρφωμένη στὴν πλάτη του. Δέν εἶχα καμμιά ἀπόδειξι πὼς ἦσαν ἐσὺ ποὺ ἐστελμες τὴς τρομερὲς ἀκτίνες τοῦ θανάτου στὴ Νέα Ὑόρκη. Σοῦ ἔπαιξα μιὰ ὑπέροχη μπλόφα!

Ὁ καθηγητὴς γρύλλισε πίσω του σὰν μανιασμένον θηρίο καὶ τὴν ἐπόμενη στιγμή ἡ λαβὴ τοῦ πιστολίου του χτύπησε μὲ δύναμι στο κρανίον τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ ντέτεκτιβ ἔβγαλε ἕνα πνιχτὸ βογγητὸ καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος στο πάτωμα.

Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ ΣΩΤΗΡΑΣ !

ΟΤΑΝ ἄνοιξε τὰ μάτια του ὁ ντέτεκτιβ, βρέθηκε δεμένος χειροπόδαρα πάνω σὲ μιὰ κολώνα καὶ φλωμενός.

Μπροστὰ του στεκόταν ὁ καθηγητὴς Ντόνοβαν.

— Σέρινταν, τοῦ εἶπε μὲ χαίρεκακία, ἔκανες πολλὰς ἐξυπνάδες στὴ ζωὴ σου, ἔφτασε ὅμως ἡ ὥρα νὰ τί πληρώσῃς. Φέρθηκες ἐξυπνα γιὰ νὰ μὲ παρασύρῃς στὴν παγίδα, ποῖ ἐξυπνος ὅμως ἀποδείχτηκε ἐγώ; Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ὑπάρχει μιὰ ὠρολογιακὴ δόμβα. Εἶναι ρυθμισμένη ὥστε σὲ δέκα λεπτά νὰ ἐκραγῇ καὶ νὰ τινάξῃ τὸ σπίτι στὸν ἀέρα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐγὼ θὰ εἶμαι πολὺ μακριά, ὅχι ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴ γῆ ἀκόμη. Καλὸ ταξίδι γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον Σέρινταν. Τώρα ποὺ δέν πρόκειται νὰ τὴ γλυτώσῃς, σὲ πληροφορῶ πὼς ὁ Σμιθ εἶναι ἀκόμη βοηθός μου κι' ἔχουμε μαζί κατστρώσει τὸ τολμηρὸ σχέδιο γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ Σὺμπαντος μὲ τὴν τρομερὴ ἀκτῖνα...

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, πῆρε μιὰ βαλιτσούλα ποὺ βρισκόταν δίπλα του καὶ, σβήνοντας τὸ φῶς, βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀφήνοντάς τον μόνο του.

‘Ο ντέτεκτιβ ένοιωσε πολύ άσχημα. Μέσα σ’ αυτό τὸ δωμάτιο τὸν συντρόφευε ὁ θάνατος. Σὲ δέκα λεπτά τὸ σπiti θὰ τινάζοταν στὸν ἀέρα κι’ αὐτὸς θὰ ταξίδευε γιὰ τὸν ‘Αδην!

‘Εσφίξε τὰ δόντια του καὶ δοκίμασε νὰ σπάσῃ τὰ δέσμά του. Μάταιος κόπος. ‘Ο καθηγητὴς τὸν εἶχε δέσει γερὰ σὰν σαλάμι. ‘Αν δὲν ἦταν τουλάχιστον φιδωμένος, θὰ μπορούσε νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ σωθῇ... Στὸ μεταξύ τὰ λεπτά περνοῦσαν, τὸ ρολόι τῆς βόμβας ἐργαζόταν, ὁ θάνατος πλησίαζε, τρομερὸς καὶ ἀδυσώπητος.

«Κάποτε θὰ πέθαινα, συλλογίστηκε μὲ ψυχραιμία ὁ Σέρινταν. Δὲν πειράζει πὺ πεθαίνω νέος. Κάποιος ἄλλος θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργο μου. Ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁ Ντόνοβαν θὰ πληρώσῃ γιὰ τὰ ἐγκλήματά του. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα κάθε κακούργου...»

‘Απόλυτη σιωπὴ βασιλεῦε στὸ σπiti. Ξαφνικά, στὴν εὐαίσθητη ἀκοή τοῦ Σέρινταν ἔφθασε ἓνας θόρυβος. ‘Ήταν σὰν κάποιος νάνοιγε τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα. Μιὰ ἐλπίδα ξύπνησε στὴν ψυχὴ του κι’ ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ τρελλά. Ποίος νῆταν τάχα αὐτὸς ὁ ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης; Τί ζητοῦσε στὸ ἄδειο σπiti; Μήπως... μήπως ἄραγε ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ντόνοβαν πὺ τὸ μετάνοιωσε καὶ γύρισε πίσω; Γιατί, ὅμως; Μήπως γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ ξεμπερδεύῃ μιὰ καὶ

καλὴ μαζὶ του;

Συνέχεια μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας, ἀντήχησαν δῆματα στὸ διάδρομο. ‘Ήταν συρτά, διασταχτικά δῆματα.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Σέρινταν δούλευε μὲ τρομερὴ ἔντασι καὶ χιλιάδες ἐρωτηματικά τὸν ἀπασχολοῦσαν. Ποίος ἦταν ἄραγε ὁ μυκτηρινὸς ἐπισκέπτης; Καὶ νὰ, πού... πελαγωγμένος στὰ ἐρωτηματικά καὶ στὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου πὺ περίμενε ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτό, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ ἀνοίξε. Ταυτοχρονα μιὰ λεπτὴ δέσμη φωτὸς ἀστράψε στὸ σκοτάδι καὶ ἔκανε τὸ γῦρο κάθε γωνιάς. Σὲ μιὰ στιγμή τὸ φῶς σταμάτησε πάνω στὸν δεμένο καὶ φιδωμένο ντέτεκτιβ.

‘Ο ἄνθρωπος πὺ κρατοῦσε τὸ φακό, ἦταν ἓνας διαρρήκτης! Φοροῦσε μάσκα στὸ πρόσωπό του καὶ στὸ δεξί του χέρι κρατοῦσε πιστόλι. ‘Η καρδιά τοῦ ντέτεκτιβ πήγαινε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Τί θὰ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Θὰ τὸν ἔλυνε, ἢ θὰ ἐξακολούθοσε ἀνενόχλητος τὴ δουλειά του γιὰ νὰ βρῇ κι’ αὐτὸς τραγικὸ θάνατο στὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ;

‘Ο Σέρινταν μούγγρισε. Εἶδε τὸ διαρρήκτη τώρα νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τοῦ βγάλῃ τὸ φιδωτὸ. Φαινόταν κατάπληκτος γι’ αὐτὸ πὺ ἔβλεπε.

— Ποίος σ’ ἔδεσε ἔτσι; ρώτησε.

— Λύσε με ἀμέσως!, τοῦ

είπε ο ντέτεκτιβ. Σ' αυτό το δωμάτιο υπάρχει μιὰ ώρολογιακή βόμβα πού σέ πέντε λεπτά θά τινάξη τὸ σπίτι στὸν αέρα!

Ὁ διαρρήκτης ἀνοίξε μιὰ σπιθαμὴ τὸ στόμα του κι' ἦταν τόσος ὁ τρόμος του πού ἔκανε μεταβολὴ καὶ τόβαλε στὰ πόδια!

— Γύρισε πίσω!, τοῦ φώναξε ἀπελπισμένα ὁ ντέτεκτιβ. Λύσε με καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σέ γεμίσω χρήματα. Εἶμαι ὁ Τζόε Σέρινταν! Μὴ φοβάσαι, ἡ βόμβα θ' ἀργήσει νὰ ἐκραγῇ.

Ὁ διαρρήκτης ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ ἐνῶ στὸ μέτωπο τοῦ Σέρινταν ἀνάβλυζε παγωμένος ἰδρώτας. Τὸν εἶδε νὰ θγάξῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μαχαίρι καὶ νὰ τοῦ κόβῃ τὰ σκοινιά.

— Δρόμο!, τοῦ εἶπε ὁ ντέτεκτιβ μόλις ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὰ δεσμά του. Νάρθης στὴν Ἀστρικὴ Ἀσφάλεια. Ὁ ἔχω ἀφήσει ἕνα μεγάλο πιαστὸν γιὰ λογαριασμό σου. Μὴ φοβηθῇς, δὲν πρόκειται νὰ σέ πειράξῃ κανεὶς.

Μέχρι πού νὰ πῇ αὐτὰ τὰ λόγια, εἶχε πεταχθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Καθὼς ἀρχισε νὰ τρέχῃ, ἔπεσε πάνω σ' ἕνα ἀστυφύλακα.

— Ἄλτ!, τοῦ φώναξε ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ νόμου. Τὴν ταυτότητά σου!

— Εἶμαι ὁ Τζόε Σέρινταν!, τοῦ ἐξήγησε ὁ ντέτεκτιβ. Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὑπάρχει μιὰ ώρολογιακή βόμβα πού σέ πέντε λεπτά τὸ πολὺ, θά τὸ τινάξη στὸν αέρα! Εἰδοποίησε γρήγορα τοὺς κατόικους τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν ν' ἀπομακρυνθοῦν!

Ὁ ἀστυφύλακας ἔβγαλε ἀμέσως τὴ σφυρίχτρα του ἐνῶ ὁ ντέτεκτιβ ὥρμησε μὲ τρελλὴ ταχύτητα. Εἶχε ἕνα σχέδιο στὸ νοῦ του. Ἄν προλάβαινε...

Μπήκε στὸν πρῶτο τηλεφωνικὸ θάλαμο πού συνάντησε μπροστά του καὶ πήρε ἕναν ἀριθμό:

— Πυραυλοδρόμιο; φώναξε μὲ πνιγμένη ἀπὸ τὸ λαχάνισμα φωνῇ. Ἐδῶ Ἀστρικὴ Ἀσφάλεια. Ἀπαγορεύσατε ἀμέσως ὅποιαδήποτε ἀπογείωσι ἀστροσκάφους! Ἔστω κι' ἂν ὁ ἐπιβάτης του εἶναι ὁ ἱσπéκτορ Χόβαρτ! Σὰς καθιστῶ ὑπεύθυνους!

Βγήκε ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ σταμάτησε ἕνα ταξὶ πού τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ περνοῦσε δίπλα του.

— Στὸ πυραυλοδρόμιο!, διέταξε τὸν ὁδηγό. Μὲ ὅση δυνατὴ ταχύτητα μπορεῖς.

Τὸ ἀμάξι ρίχτηκε μπροστά μὲ μιὰ δαιμονισμένη ταχύτητα. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ στρίψῃ τὸ πρῶτο τετράγωνο, ὅταν μιὰ ἰσχυρὴ ἔκρη-

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ ΨΥΧΑΓΩΓΕΙ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΝΕΙ

εις ἀντήγησε πίσω τους πού τους ξεκούφανε και τους δυό. 'Ο οδηγός πάτησε με δύναμη τὸ φρένο καὶ τὸ ἀμάξι ἔμεινε στὸν τόπο.

— Κάτι συνέβη!, φώναξε, ἔτοιμος νὰ ἀνοίξη τὴν πόρτα.

— Ξεκίνα!, οὐρλιασε ὁ ντέ τεκτιβ. Δὲν σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα!

'Ο οδηγός τὸν κύτταξε με ὑποψία.

— Μήπως εἶσαι ἐσύ πού ἔκανες αὐτὴ τὴν παλιοδουλιά καὶ τρέχεις στὸ πυρραυλοδρόμιο γιὰ νὰ τὸ σκάσης; τοῦ εἶπε καὶ τὸ δεξί του χέρι χώθηκε σὰν ἀστραπὴ στὴν τσέπη του βγάζοντας ἓνα πιστόλι καὶ στρέφοντας τὴν κάννη πρὸς τὸν ντέτεκτιβ.

'Ο Σέρινταν λυσσοῦσε ἀπὸ τὸ κακό του γι' αὐτὴ τὴν καθυστέρηση. 'Αναγκάστηκε νὰ τοῦ δείξη τὴν ταυτότητά του καὶ νὰ τοῦ διηγηθῇ με λίγα λόγια τὴ δραματικὴ του ἱστορία στὸ σπίτι τοῦ Ντόνοβαν.

'Ο οδηγός ἔβαλε τὸ πιστόλι στὴν τσέπη, ἀναστέναξε με ἀνακούφιση καὶ χτύπησε τὸν πελάτη του φιλικὰ στὸν ὦμο.

— Πάντοτε σὲ θαύμαζα Σέρινταν!, τοῦ εἶπε συγκινημένος. Εἶσαι τὸ πιὸ ἄξιο παλληκάρι τῆς Νέας Ὑόρκης!

— Ἄφησε τὰ λόγια, γρύλλισε ὁ ντέτεκτιβ, καὶ θάλε μπρὸς τὴ μηχανή σου... Δὲν πρέπει νὰ μάς ξεφύγῃ ὁ σατανικὸς καθηγητής!

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς : Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Οἱ ἀναγνώστες μας πού ἐπιθυμοῦν νὰ μάς στείλουν τὰ τεύχη τους, γιὰ διβλιοδεσία, νὰ τὰ στέλνουν με τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο, ὡς ἐντυπα, καὶ ὄχι συστημένα, διότι καθυστεροῦν πολὺ, καὶ ἔχουν καὶ μεγαλύτερη ἐπιβάρυνσι. Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη 8 τευχῶν, εἶναι 2 δρχ.

ΕΛ. ΛΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟ, Παγκράτι: Ἑστάλησαν. Ἡ ἐσωτερικὴ εἰκονογράφηση τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς καὶ θὰ παραδεχθῇ κι' ἐσύ ὅτι εἶναι ἡ καλύτερὴ ἀπ' ὅλες.

Ο ΚΩΣΤΑ ΓΚΛΕΤΣΟ, Ἀθήνας: Σοῦ ἔστειλα 8, τι εἶχα. Ἐπίσης καὶ τὸ τεῦχος πού ἤθελες κατὰ τὴ δική μου προτίμησι. * ΧΡΗΣΤΟ ΚΟΡΙΤΣΗ. Καρδίτσα Θεσσαλίας: Σοῦ ἔστειλα τὸν πρῶτο τόμο. Ὅπως εἶναι φυσικὸ, ἥρως τῶν περιπετειῶν αὐτῶν, εἶναι ὁ Τζὸ Σέρινταν, ἡ Νάνσυ καὶ ὁ Μίκυ. Πιστεύω νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος με τὴν ἐκλογή μου. * Ε.Μ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΟΝ, Μεσορῶνη Ἀρκαδίας: Ἑστάλησαν. Ὁ Μίκυ γάρηκε με τὴν πρότασί σου. Ἐλπίζει ὅτι πολὺ σύντομα θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ σὲ πάσῃ μαζί του σὰ

διαπλανητικά του ταξίδια. Πόδε
τὸ παρόν διώκε πρέπει νὰ διαβά-
ζῃς καὶ νὰ πλουτίζῃς τὶς γνώ-
σεις σου, σχετικὰ μὲ τὸ σύμπαν,
ὥστε μεθάρσιο νὰ καταλαβαίνῃς
αὐτὰ πού θά βλέπῃς γύρω σου,
ταξιδεύοντας μὲ τὸν «Πρωτέα II».

✪ ΧΡ. ΜΑΝΟ. Περιστέρη. Ἀθη-
νών: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐνθουσι-
ασμό σου. Ταυτότητες Ἀστρο-
ναύτη υπάρχουν μόνον στὸ τεύχος
9 τοῦ Ὑπερανθρώπου, πού πωλεῖ-
ται στὰ γραφεῖα μας. Λέκκα 22,
Ἀθήνας. ✪ ΠΑΝ. ΤΖΩΡΤΖΗ. Αἰ-
γάλεω: Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ. Οἱ
ἀναγνώστες μας πρέπει νὰ εἶναι
καλοὶ μαθηταί. Κάθε ἀναγνώστης
τοῦ Ὑπερανθρώπου πρέπει νὰ δι-
αδίδῃ τὸ περιοδικό μας. ✪ ΑΝ.
ΧΑΛΑΖΩΝΗΤΗ. Ἀθήνας: Σοῦ ε-
στεῖλα καὶ τοὺς δύο τόμους. Ὁ
τρίτος τόμος θὰ συμπληρωθῇ μὲ
τὸ τεύχος ἀριθ. 24. Σ' εὐχαρι-
στῶ γιὰ τὶς ὑποδείξεις σου. Θὰ
τὶς μελετήτῃ προσεκτικὰ. ✪ Γ.
ΓΙΑΝΝΑΡΑΚΟ. Θεσσαλονίκην: Ὁ
Ὑπερανθρώπος εἶναι ἀπολύ-
τως ἑλληνικὸ ἀνάγνωσμα. Τὸ ὅ-
τι ἐκτυλίσσεται στὴν Ἀμερικὴ,
τοῦτο γίνεται διότι ἀσφαλῶς τὸ
Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστρουναύτι-
κῆς Σύνταξης θὰ ἐδόξῃ σὲ μιὰ ἄ-
πὸ τὶς μενγαλύτερες γῶσες τῆς
Γῆς. ✪ ΣΤΕΛΙΟ ΔΡΟΣΟ. Ἀ-
θῆνας: Ἐστάλη. Εἰς τὸ μέλλον,
καὶ λόγω τοῦ ὅτι νένεις κοντά
μας, νὰ ἔρχεσαι ὁ ἴδιος. Οἱ πύ-

ραυλοὶ εἶναι ἀνασφάλῃς τῶν Γερ-
μανῶν, οἱ ὁποῖοι στὸ διάστημα
τοῦ πολέμου τοὺς ἐχρησιμοποίη-
σαν ἐναντίον τῶν Ἀγγλῶν, χω-
ρὶς ὅμως θετικὰ ἀποτελέσματα.
Σήμερα ἔχουν τελειοποιηθῇ, καὶ
ὅπως φαίνεται, θὰ ἀντικαταστή-
σουν εἰς τὸ μέλλον τὸ ἀεροπλάνο.

✪ ΠΑΝ ΧΡΙΣΤΟΓΙΩΡΓΟ. Ἀθῆ-
νας: Τὰ γραφεῖα τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου βρίσκονται εἰς τὴν ὁδὸν
Λέκκα 22 (ὑπόγειον). Ἡ ὁδὸς
Λέκκα εἶναι προέκτασις τῆς ὁδοῦ
Πράξι:τέλους, καὶ εἶναι πολὺ κον-
τὰ στὴν πλατεία Κολοκοτρώνη.
Νὰ ἐλθῃς ὅποια μέρα θέλεις, στὶς
ὥρες 8.30 π.μ. — 1 μ.μ., καὶ 3.
30 ἕως 7 τὸ βράδυ. Ταύτης ὑ-
πάρχει στὸ τεύχος 9. ✪ ΓΕΩΡ.
ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ, Ἀθήνας: Τὸ
γράμμα σου μοῦ ἔδωσε χαρὰ. Ὁ
τόμος θὰ σοῦ κοστίσῃ 16 δραχ.
μαζὶ μὲ τὰ παχυδρομικά. Ὁ Αἰ
Πὸ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸν θαυμα-
σμό σου πρὸς τὴν ὑπέροχον ὁμορ-
φίά του... καὶ σοῦ εὐχεται νὰ
τοῦ μοιάσῃ! Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτη-
μα δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διαβάσῃς
τὰ πρῶτα τεύχη τοῦ Ὑπερανθρώ-
που. Ὁ Σκιτσογράφος τοῦ Ὑ-
περανθρώπου εἶναι ἀπὸ τοὺς κα-
λυτέρους τοῦ εἴδους του.

Π. Πετ.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 22, ὑπόγειο) πωλοῦνται οἱ
δύο προηγούμενοι καὶ θαυμάσια διδλιοδετημένοι τόμοι
τοῦ Ὑπερανθρώπου. Ἡ ἀξία κάθε τόμου εἶναι 20 δραχμῆς
καὶ γιὰ ὅσους ἔχουν ταυτότητα «Ἀστροναύτη» 14 δραχ.

Ὅσοι ἀγαποῦν τὶς διαπλανητικὲς περιπέτειες, δὲν πρέ-
πει νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρία πού τοὺς παρουσιάζεται γιὰ
νὰ πλουτίσουν τὴ διδλιοθήκη τους μ' ἓνα ὡραῖο διδλίο.
Ἐπειδὴ προβλέπεται μεγάλη κίνησις ἐπ' εὐκαιρία τῶν
ἐορτῶν τοῦ Πάσχα, συνιστοῦμε στοὺς ἀναγνώστες μας ν'
ἀγοράσουν ἀπὸ τώρα τὸν τόμο τους, πρὶν ἐξαντληθῶν.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 21 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφίγγας 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου», τὸ 22, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὰ τὸν τίτλο

Η ΑΒΥΣΣΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

εἶναι ἓνα καταπληκτικὸ σὲ δράσι καὶ σὲ ἀγωνία τεύχος, ποὺ θὰ συναρπάσῃ καὶ τὸν πιὸ δύσκολο ἀναγνώστη. Οἱ γιγαντομαχίες τοῦ θρυλικοῦ ἀστροναύτη ντέτεκτιβ Τζόε Σέρινταν, τῆς ἀρραβωνιαστικιάς του Νάνσυ καὶ τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνόπουλου Μίκυ, εἶναι κάτι τὸ ἀπερίγραπτο καὶ συγκλονιστικὸ. Ἀκολουθώντας τὸν κακούργο καθηγητὴ Ντόνοβαν, μαθαίνουν ἐπὶ τέλους τὸ μυστικὸ τῆς ἀκτίνας τοῦ ὀλέθρου ποὺ ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴ Γῆ...

Η ΞΑΝΘΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

ΜΑ ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΣΤΑΘΗΚΑΝ ΜΑΤΑΙΕΣ ΟΣΠΟΝ..

Η ΜΠΕΝΖΑΛΙ ΣΕ ΠΑΓΙΔΑ!
ΠΟΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟ ΕΚΑΝΕ
ΑΥΤΟ, ΑΜΠΤΟΛΑ;

ΔΙΗΡΑΝ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙ
ΑΜΕΣΩΣ...

